

Ι. ΚΑΜΠΑΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Χαρ. Καραΐσα

ΠΑΤΡΑΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἰωάννου Καρπανᾶ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Γ.' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Ἐγκριμένη παρὰ τῆς Ἱεῶς
Συνόδου (ἀριθ. ἀποφ. 843/942)

ΕΚΔΟΣΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἐκδοτικός Οἶκος ΧΑΡ. ΚΑΓΙΑΦΑ — Πάτραι

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα ἔχουν ἐδῶ τὴν ὑπογραφή τοῦ συγγραφέα.

Μεννιά

Τὸ βιβλίο ἀκολουθεῖ τὴν ὀρθο-
γραφία τῆς Νεοελληνικῆς Γραμ-
ματικῆς (Δημοτικῆς) Ο.Ε.Σ.Β.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ

1. Ἡ Δημιουργία τοῦ κόσμου

Χιλιάδες χρόνια πρὶν ἀπὸ σήμερα, τίποτε δὲν ὑπῆρχε ἀπ' ὅσα βλέπομε γύρω μας. Οὔτε ἡ γῆ οὔτε ὁ οὐρανὸς μὲ τὸν ἥλιο, τὴ Σελήνη καὶ τ' ἀστέρια. Παντοῦ ἀπλωνόταν χάος καὶ βαθὺ σκοτάδι. Μόνο ἓνας ὑπῆρχε, ὁ πανάγαθος Θεός.

Κι εἶπε τότε ὁ Θεός : «Νά γίνη τὸ φῶς !». Κι ἔγινε ἀμέσως λαμπρὸ φῶς καὶ χωρίστηκε ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Τὸ φῶς ὀνόμασε ἡμέρα καὶ τὸ σκοτάδι νύχτα. Κατόπιν νύχτωσε καὶ ξημέρωσε ἄλλη ἡμέρα. Τῇ δευτέρῃ ἡμέρᾳ εἶπε καὶ χωρίστηκε ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῇ γῆ. Τὴν τρίτῃ χώρησε τὴν ξηρὰ ἀπὸ τῇ θάλασσᾳ καὶ φύτρωσαν στὴν ξηρὰ δέντρα μὲ γλυκοὺς καρποὺς καὶ δροσερὸ χορτάρι. Τὴν τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἔκαμε τὸν ἥλιο, τὴ Σελήνη καὶ τ' ἀστέρια. Τὴν πέμπτῃ, εἶπε καὶ ἔγιναν τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ψάρια. Τὴν ἕκτῃ ἡμέρᾳ εἶπε καὶ γεννήθηκαν τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς, μικρὰ καὶ μεγάλα κι ἔδωκε σ' ὅλα ζωή.

Ἀφοῦ ἔγιναν ὅλα τὰ παραπάνω εἶπε ὁ Θεός : «Ἄς κάμω τώρα καὶ τὸν ἄνθρωπο ὁμοίό μου νὰ εἶναι κύριος σ' ὅλη τῇ γῆ». Κατόπιν πῆρε χῶμα ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο, τὸν φύσησε, πῆρε ζωὴ καὶ τὸν ὀνόμασε Ἀδὰμ. Εἶδε ὅμως ὁ Θεός ὅτι ὁ Ἀδὰμ ἦτο μόνος ἀπάνω στὴ γῆ κι ἔπρεπε νὰ ἔχη καὶ σύντροφο. Ἔστειλε λοιπὸν σ' αὐτὸν γλυκὸν ὕπνο, ἔκοψε μιὰ πλευρὰ κι ἔπλασε καὶ τὴ γυναῖκα καὶ τὴν ὀνόμασε Εὕα. Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὕα, ἐπειδὴ πλάστηκαν πρῶτοι, λέγονται **πρωτόπλαστοι**. Ἐπειδὴ πάλι ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος γεννήθηκε ἀπ' αὐτοὺς, λέγονται καὶ **προπάτορες**.

Εὐχαριστημένος πιά ὁ Θεός, γιὰ ὅλα τὰ ἔργα του, τὴν ἕβδομῃ ἡμέρᾳ ἀναπαύτηκε. Εὐλόγησε δὲ κι ἀγίασε τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ τὴν ὀνόμασε Σάββατο.

2. Ὁ παράδεισος

Ὁ Θεὸς εὐλόγησε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὕα νὰ πληθύνουν καὶ νὰ κυριέψουν ὅλη τὴ γῆ. Κατόπιν τοὺς ὁδήγησε σ' ἕνα ὁμορφο κῆπο γεμᾶτο ἀπὸ δένδρα μὲ ὠραίους κάρπους καὶ ἄφθονα λουλούδια. Στὰ καταπράσινα λειβάδια τοῦ ἔβοσκαν διάφορα ζῶα μικρὰ καὶ μεγάλα, ὅλα ἡμερα καὶ ἡσυχά! Στὰ δέντρα κελαηδοῦσαν γλυκόλαλα ἀηδόνια καὶ πλῆθος ἄλλα πουλιά. Ὁ κήπος αὐτὸς λεγόταν Παράδεισος.

Γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ὁ Θεὸς ἂν οἱ πρωτόπλαστοι θὰ ὑπακούσουν στὴν ἐντολή του, τοὺς εἶπε πῶς μποροῦν νὰ τρῶνε τοὺς καρποὺς ὅλων τῶν δέντρων, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς καρποὺς ἐνὸς δέντρου, ποὺ λεγόταν «δέντρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ». Ἄν φᾶνε δὲ ἀπ' αὐτὸ θὰ τιμωρηθοῦν.

Εὐχαριστημένος πιά ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὕα ποὺ εἶχαν ὅλα στὴ διάθεσή τους καὶ χωρὶς κόπο, γύριζαν ξένοιάστοι στὸν παράδεισο καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι.....

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ὕλικό καὶ ὁρατὸ κόσμο, ὁ Θεὸς δημιούργησε καὶ τὸν πνευματικὸ κόσμο ποὺ εἶναι χωρὶς ὕλη καὶ δὲ φαίνεται. Εἶναι δηλαδὴ ἀόρατος καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους ποὺ ἐκτελοῦν πάντοτε τὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους παράκουσαν τὶς διαταγὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τιμωρήθηκαν γι' αὐτὸ. Ἀπὸ τότε ἐγιναν πονηρὰ πνεύματα—οἱ διάβολοι— καὶ πάντοτε προσπαθοῦν νὰ παρασύρουν τοὺς ἀνθρώπους στὸ κακὸ καὶ τὴν ἁμαρτία.

3. Ἡ ἁμαρτία τῶν πρωτοπλάστων

Τὴ μεγάλη εὐτυχία τῶν πρωτοπλάστων ζήλεψε τὸ πονηρὸ πνεῦμα, ὁ διάβολος καὶ φρόντιζε νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Παρουσιάστηκε λοιπὸν μιὰ μέρα στὴν Εὕα μεταμορφωμένος σὲ φίδι καὶ τῆς εἶπε :

— Γιατὶ δὲν τρῶτε καὶ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ τοῦ δέντρου ποὺ εἶναι στὴ μέση στὸν παράδεισο ; Καὶ ἡ Εὕα τοῦ ἀπάντησε :

— Ὁ Θεὸς μᾶς τὸ ἀπαγόρευσε γιατί ἂν φᾶμε θὰ πεθάνουμε.

— Βέβαια δὲ θὰ πεθάνετε, ἀπάντησε τὸ φίδι, μὰ φοβάται μήπως γίνετε καὶ σεῖς θεοί ! Φάτε καὶ θὰ ἰδῆτε τί γλυκοὺς καρποὺς ἔχει !.. Ἡ Εὕα γιὰ μιὰ στιγμή σώπασε. Κατόπιν ἔρριξε μιὰ

ματιά στο απαγορευμένο δέντρο και βρήκε τούς καρπούς του πιό ωραίους. Και... ξεχνώντας την προσταγή του Θεού, ἄπλωσε τὸ χέρι, ἔκοψε ἕναν καὶ τὸν ἔφαγε. Ἦταν πραγματικά νόστιμος καὶ τῆς ἄρεσε πολὺ. Φώναξε κατόπιν τὸν Ἀδὰμ, ἔκοψε κι αὐτὸς καὶ ἔφαγε. Τὸ φίδι ἀφοῦ πέτυχε τὸ σκοπὸ τοῦ ἔφυγε.

Ἀλλ' ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὕα δὲν ἄργησαν νὰ θυμηθοῦν τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ εἶχαν κάμει! Ἀνοίγουν τότε τὰ μάτια τοὺς καὶ βλέπουν πὼς εἶναι γυμνοὶ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ κρύψουν

Διέταξε ἕναν ἄγγελο καὶ τοὺς ἔδιωξε ἀπὸ τὸν Παράδεισο....

τῇ γύμνια τοὺς μὲ φύλλα συκιᾶς. Κατάλαβαν τότε πὼς ἔξαπατήθηκαν ἀπὸ τὸ διάβολο καὶ ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται γιὰ τὴν τιμωρία τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὸ δειλινὸ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ποὺ γύριζε στὸν Παράδεισο :

— Ἀδὰμ ! Ἀδὰμ ! ποῦ εἶσαι ;

— Φοβήθηκα Κύριε ποὺ ἄκουσα τὴ φωνὴ σου καὶ κρύφτηκα γιατί εἶμαι γυμνός !

— Γιατί φοβήθηκες ; μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ ;

— Ναί ! Κύριε ἀλλὰ δὲ φταίω ἐγώ. Ἡ Εὕα μὲ γέλασε.

Στρέφεται τότε ὁ Θεὸς στὴν Εὕα καὶ τῆς λέει :

— Γιατὶ Εὕα παράκουσες τὴν προσταγὴ μου ;

— Τὸ φίδι μὲ γέλασε Κύριε καί... ἔφαγα.

Ὁ δίκαιος Θεὸς θύμωσε τότε γιὰ τὴν παρακοὴ τῶν πρωτοπλάστων καὶ τοὺς καταράστηκε.

Καὶ στὸ φίδι λέει : «Καταραμένο νὰ εἶσαι ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, νὰ σέρνεσαι μὲ τὴν κοιλιά καὶ νὰ τρῶς χῶμα. Αἰώνιο μῖσος νὰ ὑπάρχῃ μεταξύ σου καὶ τῶν ἀνθρώπων».

Στὴν Εὐὰ εἶπε : «Νὰ γεννᾷς τὰ παιδιά σου μὲ πόνους καὶ στενοχώριες καὶ νὰ εἶσαι ὑποταγμένη στὸν ἄντρα σου».

Τέλος στὸν Ἀδὰμ εἶπε : «Νὰ ἐργάζεσαι καὶ νὰ τρῶς τὸ ψωμί μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου σου» !

Διάταξε κατόπιν ἕναν ἄγγελο καὶ τοὺς ἔδιωξε ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Ἀπὸ τότε ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ζοῦσαν ἀπάνω στὴ γῆ μὲ πολλὰ βάσανα καὶ κόπους.

Τὸ ἀμάρτημα τῶν πρωτοπλάστων λέγεται προπατορικὸ ἀμάρτημα καὶ μ' αὐτὸ βαρύνονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

4. Κάϊν καὶ ᾽Αβελ

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἀπόκτησαν δυὸ παιδιά, τὸν Κάϊν καὶ τὸν ᾽Αβελ. Τὰ δυὸ ὅμως ἀδέρφια εἶχαν ἀντίθετο χαρακτήρα. Ὁ Κάϊν ἦταν φθονερός καὶ συμφερόντολόγος, ὁ δὲ ᾽Αβελ ἀγαθὸς καὶ καλόκαρδος. Ἄμα μεγάλωσαν ὁ πρῶτος ἔγινε γεωργὸς καὶ ὁ δεύτερος κτηνοτρόφος. Σὲ μιὰ γιορτὴ ὁ Κάϊν προσέφερε γιὰ θυσία στὸ Θεὸ προϊόντα τῆς ἐργασίας του ἀλλὰ μὲ τόση ταιγκουνιά καὶ μικροῦπολογισμό, ποὺ φανέρωνε πῶς τὴ θυσία αὐτὴ τὴν ἔκανε περισσότερο ἀπὸ συνήθεια καὶ φόβο παρὰ ἀπὸ πίστη καὶ ἀφοσίωση στὸ μεγάλο Δημιουργό. Ἀντίθετα ὁ ᾽Αβελ θυσίασε τὰ καλύτερα πρόβατα καὶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση !... Ὁ Θεὸς ὅπως ἦταν φυσικό, δέχτηκε μόνο τὴ θυσία τοῦ ᾽Αβελ. Αὐτὸ ὅμως δυσaráστησε τὸν Κάϊν καὶ ἀντὶ νὰ διορθωθῇ παίρνοντας γιὰ παράδειγμα τὸν ἀδερφό του, τὸν ζήλεψε καὶ ἄρχισε νὰ τὸν φθονῇ φοβερά !

Μιὰ ἡμέρα κυριεμένος ἀπὸ τὸ πάθος, πρότεινε στὸν ἀδερφό του νὰ πᾶνε περίπατο στὰ χωράφια. Ὁ ἀγαθὸς ᾽Αβελ χωρὶς νὰ ὑποψιαστῇ τίποτε, πηγαίνει. Καὶ ἐκεῖ σὲ μιὰ ἐρημικὴ τοποθεσία, γίνεται τὸ πρῶτο ἀνθρώπινο ἐγκλημα !.... Ὁ Κάϊν σκότωσε τὸν ᾽Αβελ. Ὅσοσο κανεὶς δὲν τὸν εἶδε... Ἀλλὰ τὴ πλάνη; Τὸν εἶδε τὸ ἄγρυπνο μάτι τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ, ποὺ μᾶς παρακολουθεῖ ὅπου καὶ νὰ βρισκόμαστε. Γιατὶ

πρέπει νά ξέρετε, ὅτι ὁ Θεός εἶναι πανταχοῦ παρών...

Γυρίζοντας κατόπιν στήν κατοικία του ὁ Κάιν, ἀκούει τήν τρομερή φωνή τοῦ Δημιουργοῦ :

— Κάιν ! Κάιν ! Ποῦ εἶναι ὁ ἀδερφός σου ;

— Μήπως εἶμαι Κύριε, φύλακας τοῦ ἀδερφοῦ μου ; Ἀποκρίθηκε φοβισμένος ὁ Κάιν, πού νόμισε πῶς μπορεῖ νά γελάσῃ καί τὸ Θεό.

— Τό αἶμα τοῦ ἀδερφοῦ σου φωνάζει μέσα ἀπὸ τὴ γῆ ! Καταρσμένος νά εἶσαι, νά γυρίζης πάντα ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος στοῦ ἄλλο, καί νά τρέμης σάν τὰ φύλλα τῶν δέντρων !

Τρομερὴ ἡ θεία τιμωρία ἀλλὰ καί δικαία !...

Ἀπὸ τότε ὁ Κάιν ἦταν δυστυχισμένος. Γύριζε ἀπὸ τὴ μιὰ χώρα στήν ἄλλη ζητώντας νά ξεχάσῃ τὸ ἔγκλημα ἀλλὰ πούθενά δὲν μποροῦσε νά ἡσυχάσῃ ! Τὸν παρακολουθοῦσε παντοῦ τὸ φάσμα τοῦ ἀδελφοῦ του. Τέλος πέθανε βασανισμένος κι ἀφῆκε ἓνα παιδί, τὸν Ἐνῶχ.

Μετὰ τὸ φόνο τοῦ Ἀβελ, ὁ Ἀδὰμ καί ἡ Εὐὰ ἀπόχτησαν κι ἄλλο παιδί τὸν Σήθ. Οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τότε ἄρχισαν νά πληθαίνουν ἀλλ' ἀργότερα ἐγίναν ἀμαρτωλοί. Πάντοτε λοιπὸν φιλονικοῦσαν καί σκότωναν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Ὁ Θεός πολλές φορές τοὺς συμβούλευε νά εἶναι ἀγαπημένοι, μὰ αὐτοὶ ὅλο καί χειροτέρευαν.

Γι αὐτὸ ἀποφάσισε νά τοὺς καταστρέψῃ μὲ μεγάλο κατακλυσμό. Μέσα ὅμως σ' αὐτοὺς ἦταν κι ἓνας πολὺ εὐσεβὴς καί ἥσυχος ἄνθρωπος, ὁ Νῶε. Τὸ Νῶε θέλησε ὁ Θεός νά σώσῃ, γιὰ τὰ μὴ χαθῇ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

5. Ὁ Κατακλυσμός

Ὁ Θεός παράγγειλε στοῦ Νῶε νά φτιάσῃ μιὰ Κιβωτὸ σάν πλοῖο, νά τὴν κλείσῃ καλὰ ἀπὸ πάνω καί νά μπῇ μέσα μὲ τὴν οἰκογένειά του. Νά πάρῃ δὲ μέσα ἀρκετὲς τροφές καί ἓνα ζευγάρι ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς. Ὁ Νῶε ἄκουσε πρόθυμα τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ κι ἔφτιασε τὴν κιβωτό. Ἀπ' ἔξω τὴν ἄλειψε μὲ πίσσα γιὰ νά μὴν μπαίνει νερό. Ἔβαλε μέσα τίς τροφές καί τὰ ζῶα, μπῆκε τέλος κι αὐτός μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά του καί τὴν ἔκλεισε καλὰ.

Ἀμέσως σύννεφα σκοτεινὰ γέμισαν τὸν οὐρανό, ἀστραπὲς καί κεραυνοὶ ἀκολούθησαν κι ἄρχισε νά πέφτῃ δυνατὴ βροχή.

Νόμιζε κανείς πώς άνοιξαν οί καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ καί ποτάμια νερό έπεφταν στή γῆ. Ὁ κατακλυσμός κράτησε σαραντα ἡμερόνυχτα καί τά νερά σκέπασαν τή γῆ. Οἱ ἄνθρωποι καί τά ζῶα πνίγηκαν καί μόνο ἡ κιβωτός τοῦ Νῶε φαινόταν ἀπάνω στά νερά.

“Αμα σταμάτησε ὁ κατακλυσμός τά νερά κατέβαιναν λίγο λίγο κι ἡ κιβωτός στάθηκε στήν κορυφή τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ Ἀραράτ τῆς Ἀρμενίας. Ἐφτά μῆνες εἶχαν περάσει ὡς τώρα ἀπό τότε πού ἄρχισε νά βρέχει! Ὁ Νῶε ἔστειλε ἕναν κόρακα νά ἰδῇ ἂν κατέβηκαν τά νερά μᾶ αὐτός δέ γύρισε γιατί στίς κορυφές τῶν βουνῶν βρῆκε ἀρκετά πτώματα. Μετά ἑφτά ἡμέρες ἔστειλε ἕνα περιστέρι κι ἐπειδή δέ βρῆκε μέρος νά καθήσῃ, τὸ περιστέρι γύρισε πίσω. Μετά ἄλλες ἑφτά ἡμέρες ἔστειλε τὸ ἴδιο περιστέρι καί γύρισε κρατώντας στό ράμφος του ἕνα κλαδάκι ἐλιάς. Μετά ἑφτά ἀκόμη ἡμέρες ἔστειλε τὸ περιστέρι καί δέν γύρισε πιά. Ἀπ’ αὐτὸ κατάλαβε ὁ Νῶε πῶς τραβήχτηκαν τά νερά στή θάλασσα. Ἄνοιξε τότε τῇ κιβωτῇ καί βγήκαν ὅλα ἔξω.

Στόν τόπο ἐκεῖνο ὁ Νῶε ἔκανε θυσία στό Θεό πού τὸν ἔσωσε. Τῇ στιγμῇ πού γινόταν ἡ θυσία, φάνηκε στόν οὐρανὸ τὸ οὐράνιο τόξο, σημεῖο ὅτι ὁ Θεός δέ θά κάμῃ πιά κατακλυσμό.

6. Ὁ Πύργος Βαβέλ

Πέρασαν πολλά χρόνια ἀπὸ τὸν κατακλυσμό. Τά τρία παιδιά τοῦ Νῶε, ὁ Σὴμ, ὁ Χάμ κι ὁ Ἰάφεθ, ἔκαμαν παιδιά κι ἐγγόνια κι ἔτσι πάλι οἱ ἄνθρωποι πλήθυναν ἐκεῖ στήν Ἀρμενία.

Ἐπειδὴ δέν μποροῦσαν νά ζήσουν ὅλοι, ἀποφάσισαν νά χωριστοῦν σὲ ὁμάδες καί νά φύγουν σὲ ἄλλα μέρη. Θέλησαν ὅμως πρὶν χωριστοῦν νά κτίσουν μιὰ πόλη μὲ κάστρα καί μέσα σ’ αὐτὴν ἕναν πύργο τόσο ψηλὸ πού ἡ κορυφή του νά ἐγγίξῃ τὸν οὐρανὸ γιὰ νά μείνῃ τὸ ὄνομά τους ἀθάνατο.

Ἀλλὰ ὁ Θεός τιμώρησε τὴ φιλοδοξία καί τὴ ματαιοδοξία τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων. Ἔτσι ἅμα ἄρχισαν νά κτίζουν τὸν πύργο καί προχώρησαν κάμποσο, ἀμέσως ὅλοι ἔχασαν τὴ γλώσσα τους καί μιλοῦσαν ὁ καθένας ξεχωριστὴ γλώσσα. Τέλος ἐπειδὴ δέ μποροῦσαν νά συνεννοηθοῦν, ἀναγκάστηκαν νά σταματήσουν τὸ τεράστιο αὐτὸ ἔργο ἀτελείωτο. Ἀπὸ τότε ὁ πύργος καί ἡ

πόλη αὐτὴ ὀνομάσθηκαν Βαβέλ, δηλαδὴ σύγχυσις γλωσσῶν.

Κατόπιν χωρίστηκαν. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σὴμ κατοίκησαν στὴ Μεσοποταμία καὶ ἀπετέλεσαν τοὺς Σιμιτικούς λαούς. Τοῦ Χάμ στὴν Παλαιστίνη ποὺ ὀνομάστηκε Χαναάν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Χαναάν παιδιοῦ τοῦ Χάμ καὶ ἀπετέλεσαν τοὺς Χαναναίους λαούς. Τέλος οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάφεθ ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία πέρασαν στὴν Εὐρώπῃ καὶ ἀπετέλεσαν τοὺς Ἰαπετικούς λαούς.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια οἱ λαοὶ αὐτοὶ σκορπίστηκαν σὲ διάφορα μέρη τῆς γῆς, ξέχασαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἐγίναν εἰδωλολάτρες. Ἀπ' αὐτοὺς μόνον οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σὴμ ἔμειναν πιστοὶ στὸν ἀληθινὸ Θεό.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

7. Ὁ Ἀβραάμ

Ἦτοτε ἀπὸ πολλὰ χρόνια οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σὴμ ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὴ Μεσοποταμία, ἔχασαν κι αὐτοὶ τὴν πίστη τους καὶ λησμόνησαν τὸ Θεό. Μέσα ὅμως σ' αὐτοὺς ζοῦσε ἕνας εὐσεβὴς καὶ καλὸς ἄνθρωπος ὁ Ἀβραάμ, μὲ τὴ γυναῖκα του τὴ Σάρρα καὶ τὸν ἀνεψιό του Λῶτ. Ὁ Θεός, ποὺ ἀγαποῦσε τὸν Ἀβραάμ, παρουσιάστηκε σ' αὐτὸν μιὰ ἡμέρα καὶ τοῦ εἶπε : « Ἀβραάμ φαίνεσαι καλὸς ἄνθρωπος. Νὰ πάρης τὴ γυναῖκα σου, τὸ Λῶτ καὶ τὰ πρόβατά σου καὶ νὰ πᾶς στὴ Χαναάν. Ἐκεῖ θὰ κατοικήσης. Τὴ χώρα αὐτὴ θὰ δώκω σὲ σένα καὶ στοὺς ἀπογόνους σου ».

Ὁ Ἀβραάμ ἄκουσε τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, πῆρε τὴ γυναῖκα του τὴ Σάρρα, τὸν ἀνεψιό του τὸ Λῶτ καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ πῆγε στὴ Χαναάν, ποὺ εἶναι στὰ δυτικὰ τῆς Μεσοποταμίας. Τὴ χώρα αὐτὴ ὀνόμασε γῆ τῆς ἐπαγγελίας, δηλαδὴ γῆ τῆς ὑποσχέσεως. Κατόπιν ἔκαμε θυσία στὸ Θεὸ ποὺ τὸν βοήθησε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ χώρα ἐκείνη.

Ὁ Ἀβραάμ μὲ τὴν ἀκολουθία του ἐπειδὴ ἦρθαν ἀπὸ τὶς χώρες ποὺ εἶναι πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, ὀνομάστηκαν Ἑβραῖοι δηλαδὴ περαμερίτες.

8. Τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα

Ἡ Χαναάν ἦταν εὐφορὴ χώρα Ὁ Ἀβραάμ ὅμως καὶ ὁ Λῶτ εἶχαν πολλὰ πρόβατα καὶ ἡ τροφὴ δὲν ἐπαρκοῦσε. Γι' αὐτὸ οἱ βοσκοὶ τοῦ Ἀβραάμ μάλωναν κάθε ἡμέρα μὲ τοὺς βοσκούς τοῦ Λῶτ. Αὐτὸ στενοχωροῦσε καὶ τοὺς δύο. Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν ὁ φρόνιμος καὶ ὑποχωρητικὸς Ἀβραάμ εἶπε στὸ Λῶτ :

Δέν εἶναι σωστό ἀνεψιέ μου νά μσλώνουν οἱ βοσκοὶ μας. Πρέπει νά χωρίσωμε τή χώρα σέ δυό μέρη καί πάρε σὺ ὅπου σ' ἀρέσει.

Ὁ Λῶτ βρῆκε ὀρθή τὴν πρόταση τοῦ θεοῦ του καὶ δέχτηκε νά φύγῃ. Στὸ μέρος ἐκεῖνο θὰ ἔμενε ὁ Ἀβραάμ. Πῆρε λοιπὸν τὰ πρόβατά του, τοὺς βοσκούς καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ πῆγε σ' ἓνα πλούσιο μέρος κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό, ἀνάμεσα στὶς πόλεις Σόδομα καὶ Γόμορα. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως ἐκεῖ ἦσαν κακοὶ καὶ δέν σέβονταν τὸ Θεό. Ἔτσι ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νά τοὺς καταστρέψῃ. Ἔστειλε λοιπὸν ἓναν ἄγγελό του στὸ Λῶτ καὶ τὸν εἰδοποίησε νά φύγῃ μὲ τὴν οἰκογένειά του

Φεύγοντας ἄρχισε πίσω ἡ καταστροφή....

σ' ἄλλῃ χώρα. Ἀμα θὰ ἔφευγαν ὁ ἄγγελος τοὺς εἰδοποίησε νά νά μὴ γυρίσῃ κανεὶς πίσω νά ἰδῇ τίς πόλεις ποὺ θὰ καίονταν. Ὁ Λῶτ ἄκουσε τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ κι ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Φεύγοντας ἄρχισε πίσω ἡ καταστροφή μὲ θειάφι καὶ φωτιά ποὺ ἔπεφταν ἀπὸ τὸν οὐρανό. Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα καίονταν ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ. Ἡ γυναῖκα ὅμως τοῦ Λῶτ, περίεργη ἀπὸ τὸν κρότο τῶν σπιτιῶν ποὺ καίονταν καὶ τίς φωνὲς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἄκουγε, γύρισε πίσω νά ἰδῇ. Κι ἀμέσως ἐγίνε μιὰ στήλη ἀπὸ ἀλάτι! Ὁ Θεὸς τὴν τιμώρησε γιατί δέν ἄκουσε τὴ διαταγὴ του.

Ὁ Λῶτ μὲ τοὺς ἄλλους ἔφυγε τότε ἀπὸ τὸν καταρμένον αὐτὸ τόπο κι ἐγκαταστάθηκε σ' ἄλλῃ χώρα.

9. Ἰσαάκ

Ὁ Ἀβραάμ δὲν εἶχε παιδιά γιατί ἡ Σάρρα ἦταν στείρα καὶ δὲν ἔκανε παιδιά. Αὐτὸ ὅμως τοὺς στενοχωροῦσε κι ἀποροῦσαν πῶς ἡ Χαναάν θὰ δινόταν στοὺς ἀπογόνους ἀφοῦ δὲν εἶχαν παιδιά! Ὡστόσο δὲν ἔπαυαν νὰ παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώκῃ ἓνα παιδί.

Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχὴ καὶ μολοντί ἡ Σάρρα εἶχε μεγάλη ἡλικία, γέννησε ἓνα παιδί καὶ τ' ὀνόμασαν Ἰσαάκ.

Ὅταν ὁ Ἰσαάκ ἦταν 12 χρονῶν ὁ Θεὸς θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστη τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀβραάμ πάρε τὸ παιδί σου, πῆγαινε στὸ βουνὸ κι ἐκεῖ νὰ τὸ θυσιάσῃς σὲ μένα.

Ὁ Ἀβραάμ πολὺ λυπήθηκε ἀλλὰ ἔπρεπε ν' ἀκούσῃ. Καὶ στὴν προσταγὴ τοῦ Θεοῦ, καμιά ἀντίρρηση δὲ χωρεῖ!... Πῆρε λοιπὸν τὸ παιδί του, φόρτωσαν στὸ γαῖδαρό τους τ' ἀπαραίτητα γιὰ τὴ θυσία κι ἀνέβηκαν στὸ βουνό. Ἐκεῖ ποὺ ἐτοίμαζαν τὰ ξύλα, ὁ Ἰσαάκ ἀνύποπτος γιὰ ὅ,τι γινόταν λέει στὸν πατέρα του:

— Ποῦ θὰ βροῦμε, πατέρα, ζῶο γιὰ τὴ θυσία;

— Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς τὸ δώκῃ παιδί μου! Ἀπάντησε στοργικὰ ὁ Ἀβραάμ. Κι ὅταν ἐτοίμασαν τὸ θυσιαστήριο καὶ τὴ φωτιά, ὁ Ἀβραάμ ἔδωσε τὸ παιδί του καὶ σήκωσε τὸ μαχαίρι νὰ τὸ θυσιάσῃ. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἄγγελος Κυρίου τὸν προστάζει :

— Ἀβραάμ! Ἀβραάμ! Ὁ Θεὸς εἶδε τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη σου. Γι' αὐτὸ μὴ θυσιάσῃς τὸ παιδί σου. Θυσίασε αὐτὸ τὸ κριάρι ποὺ εἶναι δεμένο.

Γυρίζει τότε ὁ Ἀβραάμ στὸ μέρος ποὺ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ καὶ βλέπει ἓνα κριάρι μὲ τὰ κέρατά του μπερδεμένα στοὺς θάμνους. Χαρούμενος λοιπὸν παίρνει τὸ κριάρι καὶ τὸ θυσιάζει. Μετὰ τὴ θυσία ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λήξῃ :

— Ἐπειδὴ Ἀβραάμ, ἔδειξες μεγάλη πίστη κι ἀφοσίωση, θὰ πληθύνω τοὺς ἀπογόνους σου σὰν τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ καὶ τὸν ἄμμο τῆς θάλασσας. Ἀπὸ σένα θὰ εὐλογηθοῦν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ ὁ Ἀβραάμ πῆρε τὸ παιδί του καὶ γύρισαν στὴν κατοικία τους εὐχαριστημένοι γιὰ ὅσα ἔγιναν κι ἄκουσαν. Ὅταν ὁ Ἰσαάκ ἦταν 36 χρονῶν πέθανε ἡ μητέρα του Σάρρα σὲ ἡλικία 127 χρονῶν καὶ τὴν ἔθαψαν σὲ μιὰ σπηλιά κοντὰ στὴ βελανιδιά Μαμβρῆ ποὺ ἦταν στὴν πόλη Χεβρών.

10. Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαάκ

Τέσσερα χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς Σάρρας, ὁ Ἀβραὰμ θέλησε νὰ παντρεύῃ τὸν Ἰσαάκ. Ἐπιθυμοῦσε ὅμως νὰ τοῦ δώσῃ γυναῖκα ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴ Μεσοποταμία πού οἱ ἄνθρωποι ἦσαν εὐσεβεῖς. Ἔστειλε λοιπὸν τὸν πιστό του ὑπηρέτη Ἐλιέζερ μὲ δέκα καμήλες καὶ πολλὰ δῶρα στὴν πόλιν Χαράν τῆς Μεσοποταμίας, πού ζοῦσε ὁ ἀδελφός του Ναχώρ, νὰ βρῇ μιὰ καλὴ νύφη γιὰ τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Ἐλιέζερ μὲ τοὺς βοηθοὺς καὶ τὶς καμήλες του, ἔφθασε ὕστερα ἀπὸ μακρινὸ καὶ κουραστικὸ ταξίδι στὴ Χαράν. Σταμάτησε λοιπὸν νὰ ξεκουραστῇ σ' ἓνα πηγάδι πού ἦταν στὴν ἄκρῃ τῆς πόλεως καὶ προσευχήθηκε στὸ Θεό, νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ βρῇ μιὰ καλὴ νύφη. Εἶπε δὲ ὅτι ὅποια κόρη ἐρχόταν γιὰ νερό καὶ θὰ τοῦ ἔδινε νὰ πιῇ καὶ νὰ ποτίσῃ καὶ τὶς καμήλες, αὐτὴ θὰ γινόταν γυναῖκα τοῦ Ἰσαάκ.

Σὲ λίγο βασίλευε ὁ ἥλιος καὶ πολλὲς νέες ἔρχονταν γιὰ νερό κι ἔφευγαν. Μιὰ ὅμως, ἡ πιὸ ὥραία, φάνηκε πρόθυμη κι ἔδωκε νερό στοὺς ξένους καὶ πότισε καὶ τὶς καμήλες. Τέλος τοὺς κάλεσε νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ στὸ σπίτι της. Ὁ Ἐλιέζερ δέχτηκε τὴν πρόσκληση καὶ τῆς ἔδωκε δῶρα. Ἡ νέα λεγόταν Ρεβέκκα κι ἦταν κόρη τοῦ Βαθουήλ κι ἐγγονὴ τοῦ Ναχώρ. Ἡ Ρεβέκκα πῆγε στὸ σπίτι καὶ τὰ διηγήθηκε ὅλα στὸν πατέρα της. Τότε ὁ ἀδελφός της Λάβαν βγῆκε ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ὁδήγησε τοὺς ξένους στὸ σπίτι. Οἱ ξένοι φιλοξενήθηκαν κι ὁ Ἐλιέζερ εἶπε γιὰτὶ ἦρθαν. Στὸ τέλος παρακάλεσε τὸν Βαθουήλ νὰ δώσῃ τὴ Ρεβέκκα γιὰ γυναῖκα τοῦ Ἰσαάκ.

Ὁ Βαθουήλ μὲ τὸν Λάβαν δέχτηκαν μὲ προθυμία τὴν πρόταση κι ἀφοῦ ὁ Ἐλιέζερ μοίρασε τὰ δῶρα στοὺς οἰκείους, πῆρε τὴ Ρεβέκκα καὶ γύρισαν στὴ Χαναάν.

Ὁ Ἀβραὰμ κι ὁ Ἰσαάκ ὑποδέχτηκαν τὴ Ρεβέκκα καὶ χάρηκαν γιὰ τὴν ἐκλογὴ πού ἔκανε ὁ Ἐλιέζερ. Κι ὁ γάμος ἔγινε μὲ χαρὲς καὶ διασκεδάσεις.

Λίγα χρόνια ἀπὸ τότε, πέθανε κι ὁ Ἀβραὰμ 175 χρονῶν εὐχαριστημένος πού ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ γενάρχης τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἔθαψαν στὴν ἴδια σπηλιὰ πού εἶχαν θάψῃ καὶ τὴ γυναῖκα του Σάρρα.

11. 'Ο 'Ησαῦ καὶ ὁ 'Ιακώβ

Ἡ Ρεβέκκα ἔκανε δυὸ δίδυμα παιδιά τὸν 'Ησαῦ καὶ τὸν 'Ιακώβ. Ὁ 'Ησαῦ ποῦ ἦταν μεγαλύτερος ἔπρεπε κατὰ τὴ συνήθεια τῶν Ἑβραίων νὰ πάρῃ τὴν εὐλογία τοῦ πατέρα του νὰ τὸν κληρονομήσῃ. Ὅταν μεγάλωσαν ὁ 'Ησαῦ εἶχε δυνατό σῶμα μὲ πολλὰς τρίχες κι ἀγαποῦσε τὸ κυνήγι. Ὁ πατέρας του τὸν ἀγαποῦσε ἐπειδὴ πάντα τοῦ ἔφερε καλὸ κυνήγι κι ἔτρωγε. Ὁ 'Ιακώβ ἦταν ἀσθενικὸς κι ἀδύνατος κι ἔμενε στὸ σπίτι μὲ τὴ μητέρα του ποῦ τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο.

Μιὰ ἡμέρα ὁ 'Ησαῦ γύρισε ἀπὸ τὸ κυνήγι πολὺ πεινασμένος ὁ δὲ 'Ιακώβ εἶχε μαγερέψει φακὴ. Ὁ 'Ησαῦ ζήτησε ἀπὸ τὸν 'Ιακώβ ἓνα πιάτο φακὴ, ἀλλ' ἐκεῖνος εἶπε πῶς τότε μόνο θὰ τοῦ ἔδινε φαγητό, ἂν τοῦ παραχωροῦσε τὰ πρωτοτόκιά του. Ἔτσι ὁ 'Ησαῦ ποῦ ἦταν λαίμαργος δέχτηκε καὶ πούλησε τὰ πρωτοτόκια στὸν 'Ιακώβ γιὰ λίγο ψωμί κι ἓνα πιάτο φακὴ.

12. 'Ο 'Ισαάκ εὐλογεῖ τὸν 'Ιακώβ

Ἄμα γέρασε καὶ δὲν ἔβλεπε πιά ὁ 'Ισαάκ, κάλεσε μιὰ μέρα τὸν 'Ησαῦ καὶ τοῦ εἶπε : « Παιδί μου 'Ησαῦ, ἐγὼ γέρασα καὶ δὲ γνωρίζω πότε θὰ πεθάνω. Πήγαινε νὰ φέρῃς ἓνα καλὸ κυνήγι, νὰ τὸ μαγειρέψῃς καλὰ νὰ μοῦ φέρῃς νὰ φάω, γιὰ νὰ σ' εὐλογήσω νὰ γίνῃς ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ μου Ἰσραήλ ».

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ 'Ισαάκ ἄκουσε ἡ Ρεβέκκα ποῦ ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν 'Ιακώβ κι ἤθελε νὰ γίνῃ αὐτὸς ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ Ἰσραήλ. Μόλις λοιπὸν ἔφυγε ὁ 'Ησαῦ, φώναξε τὸν 'Ιακώβ καὶ τοῦ εἶπε : « Νὰ πᾶς παιδί μου στὸ κοπάδι καὶ νὰ φέρῃς δυὸ κατσίκια νὰ τὰ μαγειρέψω ὅπως ἀρέσουν στὸν πατέρα σου, γιὰ νὰ πάρῃς σὺ πρῶτος τὴν εὐλογία του πρὶν ἔρθῃ ὁ ἀδερφός σου ἀπὸ τὸ κυνήγι ».

Ὁ 'Ιακώβ ἔφερε τὰ κατσίκια κι ἡ Ρεβέκκα τὰ μαγέρεψε γρήγορα. Κατόπιν ἔντυσε τὸν 'Ιακώβ μὲ τὰ ροῦχα τοῦ 'Ησαῦ, τύλιξε καὶ τὸ λαιμό του μὲ κομμάτια ἀπὸ δέρμα κατοικιοῦ γιὰ νὰ φαίνεται μαλλιαρὸς καὶ τὸν ἔστειλε μὲ φαγὶ στὸν 'Ισαάκ. Ὁ 'Ιακώβ πλησίασε δειλὰ τὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε : « Σήκω πατέρα νὰ φᾶς ἀπὸ τὸ κυνήγι ποῦ μοῦ εἶπες καὶ νὰ μοῦ δώ-

σης τὴν εὐλογία σου». Ὁ Ἰσαὰκ ὁμῶς ἀπὸ τῆ φωνῆ τὸν ὑποπεύθηκε καὶ τοῦ εἶπε νὰ πλησιάσῃ. Τὸν ψάχνει λοιπὸν στὰ χέρια καὶ στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ λέει: «Περίεργο μοῦ φαίνεται. Τὰ χέρια μοιάζουν τοῦ Ἡσαῦ κι ἡ φωνὴ τοῦ Ἰακώβ». Ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν τὸν γνώρισε ἔφαγε τὸ φαγὶ καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν εὐλογία νὰ γίνῃ πατριάρχης τοῦ λαοῦ του.

Σὲ λίγη ὥρα ἦρθε κι ὁ Ἡσαῦ μὲ τὸ κυνήγι. Τὸ ἐτοίμασε γρήγορα καὶ τὸ πῆγε στὸν πατέρα του λέγοντας. «Σῆκω πατέρα νὰ φᾶς τὸ κυνήγι καὶ νὰ μὲ εὐλογήσῃς». Ὁ Ἰσαὰκ γνῶ-

Περίεργο μοῦ φαίνεται.....

ρισε ἀμέσως τὸν Ἡσαῦ καὶ κατάλαβε τὴν πονηριὰ τοῦ Ἰακώβ. Ἐφαγε ὁμῶς κι ἀπὸ τὸ φαγὶ τοῦ Ἡσαῦ καὶ ἔδωκε τὴν εὐλογία του νὰ ζῇ εὐτυχισμένος ἀλλὰ νὰ εἶναι κατώτερος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του ποὺ πῆρε πρῶτος τὴν εὐλογία.

Ὁ Ἡσαῦ θύμωσε γιὰ τὴν πράξη τοῦ ἀδελφοῦ του κι ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Γι' αὐτὸ ἡ Ρεβέκκα συμβούλεψε τὸν Ἰακώβ νὰ φύγῃ καὶ νὰ πάῃ στὸν ἀδελφὸ της Λάβαν, ὥσπου νὰ περᾶσῃ ὁ θυμὸς τοῦ Ἡσαῦ.

13. Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ

Ὁ Ἰακώβ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴ τοῦ ἀδελφοῦ του χαιρέτησε μυστικὰ τοὺς γονεῖς του κι ἀναχώρησε γιὰ τὴ Μεσο-

ποταμία. Τὴν πρώτη μέρα βάδιζε γρήγορα μήπως τὸν ἔφτανε ὁ Ἡσαῦ. Ἔτσι κατὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου βρέθηκε καταμόναχος σὲ μιὰ ἔρημιὰ τῆς Συρίας κι ἐκεῖ σταμάτησε νὰ ξενοχτήσει. Ἀφοῦ ἔφαγε ὅ,τι εἶχε μαζί του, προσευχήθηκε στὸ Θεὸ κι ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἔβαλε τότε μιὰ πέτρα γιὰ προσκέφαλο, ξάπλωσε τὸ κουρασμένο του σῶμα στ' ἀγριολούλουδα κι ἀμέσως ἀποκοιμήθηκε. Τὴ νύχτα εἶδε ἓνα ὄνειρο : Μιὰ τεράστια σκάλα πού τὰ πόδια τῆς ἀκουμποῦσαν στὴ γῆ κοντὰ στὸ προσκέφαλό του κι ἡ κορυφή τῆς ἔφτανε στὸν οὐρανό. Ἀγγελοι

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ....»

δὲ ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν καὶ τοῦ ἔδιναν θάρρος. Στὴν κορυφή τῆς σκάλας εἶδε τὸ Θεὸ νὰ τοῦ λέη :

— «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ πατέρα σου Ἰσαάκ. Τὸ μέρος αὐτὸ πού κοιμᾶσαι θὰ δώσω σὲ σένα καὶ τοὺς ἀπογόνους σου, κι ἀπὸ τὸ γένος σου θὰ εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς. Μὴ φοβᾶσαι· θὰ σὲ βοηθήσω νὰ γυρίσης στὴν πατρίδα σου».

Ὁ Ἰακώβ τότε ξύπνησε τρουαγμένος, κοίταξε γύρω καὶ εἶπε : «Πόσο φαίνεται φοβερός αὐτὸς ὁ τόπος ! Εἰδὼ εἶναι ἡ πόρτα τοῦ Θεοῦ !»

Ὅταν φῶτισε ἔκαμε τὴν προσευχή του κι ἔστησε ὀρθία τὴν πέτρα πού εἶχε γιὰ προσκέφαλο, γιὰ νὰ χτίσῃ ἐκεῖ ναὸ στὸ

Θεό, ἂν γύριζε πίσω στὴ Χαναάν. Καὶ κατόπιν συνέχισε τὸ ταξίδι γιὰ τὴ Μεσοποταμία.

14. Ὁ Ἰακώβ στὴ Μεσοποταμία

Ἐπειτα ἀπὸ ἡμέρες ὁ Ἰακώβ ἔφτασε στὴ Μεσοποταμία. Ἐκεῖ ἔμενε στὸ θεῖο τοῦ Λάβαν κι ἔβοσκε τὰ πρόβατά του.

Ὁ Λάβαν εἶχε δυὸ κορίτσια, τὴ Λεῖα καὶ τὴ Ραχήλ. Ὁ Ἰακώβ ζήτησε ἀπὸ τὸ Λάβαν νὰ πάρῃ γυναῖκα τοῦ τὴ Ραχήλ ποὺ ἦταν μικρότερη. Ὁ Λάβαν δέχτηκε ἂν τὸν ὑπηρετοῦσε ὁ Ἰακώβ ἑπτὰ χρόνια. Ἔτσι κι ἔγινε. Μετὰ τὰ ἑπτὰ χρόνια ὁ Λάβαν τοῦ ἔδωσε τὴ Λεῖα ἐπειδὴ συνήθιζαν νὰ παντρεύουν πρῶτα τὰ μεγαλύτερα κορίτσια καὶ κατόπιν τὰ μικρότερα. Τοῦ εἶπε ὅμως πὼς θὰ τοῦ ἔδινε καὶ τὴ Ραχήλ ἂν τὸν ὑπηρετοῦσε ἄλλα ἑπτὰ χρόνια. Ὁ Ἰακώβ λυπήθηκε γιὰ τὴν ἀπάτη τοῦ θεοῦ του, ἀλλὰ δέχτηκε καὶ τὴ νέα συμφωνία. Ἔτσι ὅταν πέρασαν καὶ τὰ ἄλλα ἑπτὰ χρόνια πῆρε καὶ τὴ Ραχήλ ποὺ τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο. Ἀπὸ τίς δυὸ γυναῖκες ἔκαμε 12 παιδιὰ ποὺ λέγονταν : Ρουβὴν, Συμεὼν, Λευὶ, Ἰούδας, Ἰσάακ, Ζαβουλὼν, Δάν, Νεφθαλείμ, Γάδ, Ἀσήρ, Ἰωσήφ καὶ Βενιαμίν. Τὰ δυὸ τελευταῖα τ' ἀπόχτησε μὲ τὴ Ραχήλ.

Τὰ δώδεκα αὐτὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ ἔγιναν ἀρχηγοὶ τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ.

15. Ὁ Ἰακώβ γυρίζει στὴν πατρίδα του

Πέρασαν πάνω ἀπὸ 20 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε πάει ὁ Ἰακώβ στὴ Μεσοποταμία. Ἡ μητέρα του στὸ μεταξύ εἶχε πεθάνει. Ἀμα πέθανε ὁ πεθερός του Λάβαν, ἀποφάσισε πιά νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του. «Ὁ θυμὸς τοῦ ἀδελφοῦ μου θὰ ἔχη περάσει ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια!» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Πῆρε λοιπὸν τὴν οἰκογένειά του, τοὺς δούλους καὶ τὰ κοπάδια ἀπὸ πρόβατα κι ἄλλα ζῶα κι ἀναχώρησε γιὰ τὴ Χαναάν. Μόλις ἔφτασαν στὰ σύνορα τῆς πατρίδας του, ἔστειλε ἀνθρώπους στὸν ἀδελφό του μὲ πολλὰ δῶρα νὰ τὸν καλοπιάσῃ! Ἀλλὰ ὁ Ἠσαὺ εἶχε ἀπὸ χρόνια ξεθυμώσει. Μάλιστα πονοῦσε πολὺ τὸν

άδελφό του πού καταδικάστηκε, για τήν άπάτη πού τοῦ ἔκαμε, νά μείνη στή ξενιτειά. Ἔτσι ἅμα ἔμαθε πώς ἔρχεται ὁ Ἰακώβ, χάρηκε καί βγήκε μέ τιμητική συνοδεία νά τόν ὑποδεχτῇ. Μόλις ἀνταμώνθηκαν, πρῶτος ὁ Ἰακώβ ἔπεσε στά πόδια τοῦ ἀδελφοῦ του καί τόν προσκύνησε ζητώντας νά τόν συχωρήσῃ. Ὁ Ἡσαῦ ἀγκάλιασε τότε τόν ἀδελφό του καί φίλησε ὁ ἓνας τόν ἄλλο μέ δάκρυα στά μάτια! Κατόπιν ὁ Ἡσαῦ χαιρέτησε καί τήν οἰκογένεια τοῦ ἀδελφοῦ του καί τά δυο ἀδέλφια ἀγαπημένα πιά, γύρισαν στό πατρικό τους σπίτι. Ἐκεῖ δέχτηκε τόν Ἰακώβ μέ τήν ἴδια χαρά καί ὁ πατέρας του Ἰσαάκ. Ἀπό τότε

Πρῶτος ὁ Ἰακώβ ἔπεσε στά πόδια τοῦ ἀδελφοῦ του.

ὁ Ἰακώβ ζοῦσε εὐτυχισμένος πού ἀξιώθηκε νά γυρίσῃ στήν πατρίδα του μέ ὅλη τήν οἰκογένειά του.

Ἐπειτα ἀπό λίγα χρόνια πέθανε καί ὁ Ἰσαάκ πολύ εὐχαριστημένος σέ ἡλικία 180 χρονῶν.

Ἀλλ' ὁ Ἰακώβ δέν ἔχεσσε τήν ὑπόσχεσή του νά χτίσῃ ναό στόν τόπο πού εἶδε τό ὄνειρο ὅταν πῆγαινε στή Μεσοποταμία. Πῆγε λοιπόν μέ τούς δικούς του στό μέρος ἐκεῖνο πού λεγόταν Βαιθήλ κι ἐκεῖ ἔκαμε ναό στό Θεό καί κατόπιν εὐχαριστήριο θυσία γιατί τόν βοήθησε νά γυρίσῃ πίσω στήν ἀγαπημένη πατρίδα του τή Χαναάν.

16. Ἡ πώληση τοῦ Ἰωσήφ

Ὁ Ἰακώβ ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιά του ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν Ἰωσήφ γιατί ἦταν μικρὸς καὶ εἶχε πολλὰ προτερήματα. Γι' αὐτὸ τοῦ ἔκαμε καὶ ἓνα ὠραῖο κόκκινο φόρεμα. Τὰ ἀδελφία του ὅμως τὸν ζήλευαν πολὺ καὶ τὸν φθονοῦσαν. Ὁ φθόνος μεγάλωσε ὅταν ὁ Ἰωσήφ εἶδε δυὸ ὄνειρα :

Τὸ πρῶτο ὄνειρό του ἦταν, πὼς ἐκεῖ ποὺ θέριζαν, τὰ δικά του δεμάτια στέκονταν ὀρθία καὶ τὰ δεμάτια τῶν ἀδελφιδῶν του ἔπεφταν κάτω καὶ προσκυνοῦσαν τὰ δικά του. Τὸ δεύτερο ὄνειρο ἦταν, πὼς ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη κι ἔντεκα ἀστέρια ἔπεσαν καὶ τὸν προσκύνησαν. Ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε : «Μήπως θὰ γίνης παιδί μου βασιλιάς καὶ θὰ σέ προσκυνήσουμε ἐγώ, ἡ μητέρα σου καὶ τ' ἀδέρφια σου ;» Ἀπὸ τότε τ' ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ ζητοῦσαν εὐκαιρία νὰ τὸν σκοτώσουν !

Μιὰ μέρα ὁ Ἰωσήφ πῆγε φαγητὸ στ' ἀδελφία του ποὺ ἦσαν στὰ χωράφια μὲ τὰ πρόβατα. Ὄταν τὸν εἶδαν νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ εἶπαν μεταξύ τους : «Νά ! αὐτὸς μὲ τὰ ὄνειρα ! Ἄς τὸν σκοτώσουμε καὶ λέμε στὸν πατέρα μας, πὼς κάποιος θηρίο θὰ τὸν ἔφαγε».

Ὁ Ρουβὴμ ποὺ ἦταν μεγαλύτερος, τοὺς ἐμπόδισε λέγοντας πὼς εἶναι κακὸ νὰ χυθῇ ἀδελφικὸ αἷμα ! Ἐπειδὴ ὅμως τοὺς εἶδε νὰ ἐπιμένουν, πρότεινε νὰ τὸν ρίξουν σ' ἓνα βαθὺ λάκκο, γιὰ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα. Εἶπε δὲ αὐτὰ γιατί εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν βγάλῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ νὰ τὸν στείλῃ στὸν πατέρα του.

Τὰ ἀδελφία του δέχτηκαν. Μόλις ἦρθε ὁ Ἰωσήφ τὸν ἔπιασαν, τοῦ ἔβγαλαν τὸ φόρεμα καὶ τὸν ἔριξαν στὸ λάκκο. Σὲ λίγο, ἐνῶ ἔτρωγαν, εἶδαν νὰ περνοῦν ἀπ' ἐκεῖ ἔμποροι Ἰσραηλιτὲς μὲ καμήλες φορτωμένες ἐμπορεύματα καὶ πῆγαν στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Ἰούδας πρότεινε πὼς καλύτερο εἶναι νὰ πουλήσουν τὸν Ἰωσήφ στοὺς ἐμπόρους. Ὅλοι δέχτηκαν. Ἐβγαλαν λοιπὸν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ τὸν πούλησαν στοὺς ἐμπόρους κι αὐτοὶ τὸν πῆγαν στὴν Αἴγυπτο.

Κατόπιν τ' ἀδελφία πῆραν τὸ ὠραῖο φόρεμα τοῦ Ἰωσήφ, τὸ ἔβαψαν μὲ αἷμα κατσικιῶ καὶ τὸ πῆγαν στὸν πατέρα τους, λέγοντας πὼς τὸ βρῆκαν στὸ δρόμο. Ὁ Ἰακώβ τὸ γνώρισε

καὶ εἶπε : «Αὐτὸ εἶναι τὸ φόρεμα τοῦ ἀγαπημένου μου παιδιοῦ Ἰωσήφ ! Κάποιο θηρίο θὰ τὸν κατασπάραξε στὸ δρόμο». Κι ἔκλαιε ἀπαρηγόρητος ἀπὸ τὴ μεγάλη του λύπη.

17. Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο

Οἱ ἔμποροι ὅταν ἔφτασαν στὴν Αἴγυπτο πούλησαν τὸν Ἰωσήφ στὸν Πετεφρῆ, ποὺ ἦταν μέγας ἀρχοντας τοῦ Φαραῶ κι ἔμενε στὸ παλάτι. Ὁ Πετεφρῆς εἶδε τὸν Ἰωσήφ πῶς ἦταν τίμιος κι ἐργατικὸς καὶ τὸν συμπάθησε. Γι' αὐτὸ τὸν διόρισε οἰκονόμο τοῦ σπιτιοῦ του. Ἡ γυναίκα ὅμως τοῦ Πετεφρῆ τὸν συκοφάντησε στὸν ἄντρα της κι ἐκεῖνος τὴν πίστεψε καὶ τὸν ἔριξε στὴ φυλακὴ χωρὶς νὰ τὸν ἐξετάσῃ.

Ἡ διαγωγὴ τοῦ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ ἦταν καλὴ κι ὅλοι ἐκεῖ τὸν ἀγαποῦσαν. Ὁ δεσμοφύλακας τῆς φυλακῆς τὸν συμπάθησε τόσο, ὥστε τὸν διόρισε ἐπιστάτη τῶν φυλακισμένων.

Ὁ Ἰωσήφ ἔκανε καλὰ τὴ δουλειά του. Ὡστόσο δὲν ἀπελπίστηκε ποὺ ἦταν ἄδικα στὴ φυλακὴ. Εἶχε πεποίθηση στὸ Θεὸ πῶς θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ βγῇ ἔξω.

18. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ

Σὲ λίγες ἡμέρες ἦρθαν στὴ φυλακὴ ὁ ἀρχιμάγερος κι ὁ ἀρχικεραστής τοῦ Φαραῶ, γιὰ κάποιο σφάλμα ποὺ ἔκαναν στὸ παλάτι. Ἐνὰ πρῶτῃ ἦσαν καὶ οἱ δυὸ σκεφτικοί. Ὁ Ἰωσήφ τοὺς ρώτησε κι ἔμαθε πῶς εἶχαν ἰδῇ ἀπὸ ἓνα ὄνειρο ὁ καθένας καὶ δὲν ἤξεραν τί σήμαινε. Τοὺς εἶπε νὰ τοῦ διηγηθοῦν τὰ ὄνειρά τους καὶ θὰ μποροῦσε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ. Ὁ ἀρχικεραστής διηγήθηκε τότε αὐτὸ τὸ ὄνειρο :

— «Εἶδα ἓνα κλῆμα μὲ τρία κλαδιὰ ποὺ εἶχαν ὠραῖα γινόμενα σταφύλια. Ἐκοψά ἓνα, τὸ ἔστυψα στὸ ποτήρι, τὸ πρόσφερα στὸ Φαραῶ καὶ ἤπιε».

— Τὸ ὄνειρό σου εἶναι καλὸ, εἶπε ὁ Ἰωσήφ. Τὰ τρία κλαδιὰ εἶναι τρεῖς ἡμέρες. Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ βγῆς ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ θὰ πάρῃς πάλι τὴ θέση σου. Σὲ παρακαλῶ κάνε λόγο στὸ Φαραῶ καὶ γιὰ μένα ποὺ βρίσκομαι ἄδικα φυλακισμένος.

Κατόπιν διηγήθηκε κι ὁ ἀρχιμάγερος τ' ὄνειρό του :

— «Εἶδα, εἶπε, πὼς εἶχα στὸ κεφάλι μου τρία κανίστρια τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο, μὲ ψωμιά καὶ ὠραῖα ζυμαρικά γιὰ τὸ Φαραῶ καὶ τὰ πουλιὰ κατέβαιναν κι ἔτρωγαν ἀπ' αὐτά».

— Τὸ ὄνειρό σου εἶναι πολὺ κακό, εἶπε ὁ Ἰωσήφ. Τὰ τρία κανίστρια εἶναι τρεῖς ἡμέρες. Σὲ τρεῖς ἡμέρες ὁ Φαραῶ θὰ διατάξη νὰ σὲ κρεμάσουν καὶ τὰ πουλιὰ θὰ τρῶνε τὶς σάρκες σου.

Ἔτσι κι ἔγινε. Σὲ τρεῖς ἡμέρες ὁ ἀρχικεραστὴς πῆγε πάλι στὸ παλάτι κι ὁ ἀρχιμάγερας κρεμάστηκε. Ὁ ἀρχικεραστὴς ὅμως ξέχασε τὸν Ἰωσήφ. Ὡστόσο ὁ Ἰωσήφ ὑπέμενε μὲ καρτερίαν τὴν ἀδικη φυλάκισή του κι εἶχε πεποίθηση πὼς ὁ Θεὸς θὰ τοῦ ἔδινε μιὰ ἡμέρα τὸ δίκιο του.

19. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ

Πέρασαν δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ βγῆκε ὁ ἀρχικεραστὴς ἀπὸ τὴ φυλακή κι ὁ Φαραῶ εἶδε ἕνα ὄνειρο : «Βρισκόταν κοντὰ στὸ Νεῖλο ποταμὸ κι εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ποτάμι ἑφτά ὁμορφες καὶ παχιές ἀγελάδες κι ἔβοσκαν στὸ δροσερὸ χορτάρι. Κατόπιν βγῆκαν ἄλλες ἑφτά ἀδύνατες ἀγελάδες κι ἔφαγαν τὶς πρῶτες».

Ξύπνησε κι ὅταν ξανακοιμήθηκε εἶδε δεῦτερο ὄνειρο ὁμοιο σχεδὸν μὲ τὸ πρῶτο : «Ἀπὸ μιὰ ρίζα σταριοῦ, φύτρωσαν ἑφτά στάχυα παχιά καὶ καλὰ γινομένα. Ἐπειτα φύτρωσαν ἄλλα ἑφτά ἀδύνατα καὶ χωρὶς καρπὸ κι ἔπνιξαν τὰ πρῶτα».

Ὁ Φαραῶ ξύπνησε τρομαγμένος καὶ δὲν μπόρεσε πιά νὰ κοιμηθῇ. Τὸ πρωὶ κάλεσε στὸ παλάτι ὅλους τοὺς σοφοὺς τῆς Αἰγύπτου νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τὰ ὄνειρα, μὰ κανέννας δὲν κατόρθωσε νὰ δώκῃ τὴν ἐξήγηση ποὺ ἔπρεπε.

20. Ὁ Ἰωσήφ βγαίνει ἀπὸ τὴ φυλακή

Ὁ ἀρχικεραστὴς ὅταν ἄκουσε τὰ ὄνειρα, θυμήθηκε τὸν Ἰωσήφ κι εἶπε στὸ Φαραῶ πὼς κάποιος στὴ φυλακή, ἐξήγησε πρὶν δυὸ χρόνια, τὸ δικό του ὄνειρο καὶ τοῦ ἀρχιμάγερα καὶ βγῆκαν σωστά. Ὁ Φαραῶ διάταξε κι ὁδήγησαν τὸν Ἰωσήφ στὸ παλάτι. Ἐκεῖ τοῦ ἔδωσαν καλὰ ροῦχα, τὸν παρουσίασαν στὸ Φαραῶ κι αὐτὸς διηγήθηκε τὰ ὄνειρά του. Ὁ Ἰωσήφ

ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ καὶ στο τέλος εἶπε :

— Βασιλιά μου καὶ τὰ δυὸ ὄνειρά σου σημαίνουν τὸ ἴδιο πράμα. Οἱ ἑπτὰ παχιές ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ καλὰ στάχυα, σημαίνουν πὼς στὴν Αἴγυπτο θὰ εἶναι ἑπτὰ χρόνια μεγάλης εὐφορίας. Στὰ χρόνια αὐτὰ θὰ εἶναι ὄλοι πλούσιοι καὶ θὰ ζοῦν εὐτυχισμένοι. Οἱ ἑπτὰ ἀδύνατες ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ ἀδύνατα στάχυα σημαίνουν πὼς θὰ ἔρθουν ὕστερα ἑπτὰ χρόνια δυστυχίας, ποὺ θὰ ὑποφέρῃ ὁ λαὸς ἀπὸ τὴν πείνα. Γι' αὐτὸ σὲ συμβουλεύω νὰ διατάξης νὰ συγκεντρωθῇ τὸ σιτὰρι ποὺ θὰ περισέψῃ τώρα ποὺ ἔχετε εὐφορία μέσα σὲ ἀποθήκες, γιὰ νὰ ἔχῃ νὰ φάῃ ὁ λαὸς σου στὰ χρόνια τῆς δυστυχίας.

Βασιλιά μου καὶ τὰ δυὸ ὄνειρά σου. . . .

Ἡ ἐξήγηση αὐτὴ ἄρεσε στο Φαραῶ κι ἐπειδὴ ἐννόησε πὼς εἶχε ἐμπρὸς τοῦ μεγάλου ἀνθρώπου, τὸν κράτησε στο παλάτι καὶ τὸν ἔκαμε πρωθυπουργὸ σὰν νὰ λέμε τῆς χώρας τοῦ μὲ ἀπόλυτο δικαίωμα νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴ συγκέντρωση τοῦ σιταριοῦ στὶς ἀποθήκες καὶ τὴ δίκαιη διανομὴ στο λαὸ στὰ χρόνια τῆς δυστυχίας. Ἐβγαλε τότε ὁ Φαραῶ τὸ δαχτυλίδι τοῦ καὶ τὸ ἔβαλε στο χέρι τοῦ Ἰωσήφ.

Ὑστερα τοῦ φόρεσαν ὠραῖα ροῦχα καὶ τὸν ἀνέβασαν στο δεύτερο βασιλικὸ ἀμάξι. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸν συνόδευαν ἔλεγαν στο λαὸ νὰ γονατίσουν καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸν νέον ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ Ἰωσήφ διέταξε κι ἔφτιασαν ἀποθήκες καὶ συγκέντρωσαν μέσσα σ' αὐτὲς τὸ σιτάρι πού περισσεύε στα χρόνια τῆς εὐφορίας. Αὐτὸς ἦταν γενικός ἐπιστάτης στὴ συγκέντρωση τοῦ σιταριοῦ.

Ὁ καλὸς Θεὸς εἶδε τὴν ἀγνότητα καὶ τιμιότητα τοῦ Ἰωσήφ καὶ τὸν βοήθησε νὰ δοξαστῇ. Ἦταν τότε 30 χρονῶν.

21. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο

Πέρασαν τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς εὐφορίας καὶ ἦρθαν τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας ὅπως εἶχε εἰπῇ ὁ Ἰωσήφ. Τὰ χωράφια δὲν ἔκαναν πιά σιτάρι καὶ οἱ ἄνθρωποι πεινοῦσαν. Ὁ Ἰωσήφ τότε ἄνοιξε τίς ἀποθήκες καὶ πουλοῦσε σιτάρι σὲ Αἰγύπτιους καὶ σὲ ξένους ἀπὸ μακρινὰ μέρη.

Ἡ πείνα ἔφτασε καὶ στὴ Χαναὰν πού ζοῦσε ὁ Ἰακώβ. Ὅταν ὁ Ἰακώβ ἔμαθε πὼς στὴν Αἴγυπτο ὑπῆρχε σιτάρι, ἔστειλε ἐκεῖ τὰ δέκα παιδιά του μὲ χρήματα νὰ ἀγοράσουν. Κράτησε μόνο τὸ Βενιαμὴν πού ἦταν μικρός. Τὰ δέκα ἀδελφία ἔφτασαν στὴν Αἴγυπτο καὶ παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ. Ἀφοῦ τὸν προσκύνησαν, τὸν παρακάλεσαν νὰ πουλήσῃ καὶ σ' αὐτοὺς σιτάρι.

Ὁ Ἰωσήφ ὅμως τοὺς γνώρισε, ἐνῶ ἐκεῖνοι δὲ φαντάστηκαν πὼς αὐτὸς μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ ἀδελφός τους. Θυμήθηκε λοιπὸν ὁ Ἰωσήφ τὰ ὅσα τοῦ ἔκαναν καὶ γιὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ ποῦν, τοὺς κατηγόρησε πὼς εἶναι κατάσκοποι.

Αὐτοὶ τοῦ ἀπάντησαν πὼς εἶναι παιδιά τοῦ Ἰακώβ ἀπὸ τὴ Χαναὰν καὶ ἦρθαν νὰ πάρουν σιτάρι.

— Δὲ σὰς πιστεύω, εἶπε ὁ Ἰωσήφ. Εἴσαστε κατάσκοποι καὶ ἦρθατε νὰ παρατηρήσετε τὴ χώρα μας.

Ἐκεῖνοι διαμαρτυρήθηκαν λέγοντας, πὼς εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι. Ἐνας εἶπε :

Εἴμαστε δώδεκα ἀδελφία, ὁ μικρότερος ἔμεινε κοντὰ στὸν πατέρα μας κι ὁ ἄλλος δὲν ὑπάρχει πιά.

— Γιὰ νὰ σὰς πιστέψω, ξανάειπε ὁ Ἰωσήφ, θὰ πάῃ ἓνας νὰ φέρῃ τὸ μικρότερό σας ἀδελφό, κι ὥσπου νὰ γυρίσῃ αὐτὸς οἱ ἄλλοι θὰ πᾶτε στὴ φυλακή.

Καὶ τοὺς ἔκλεισε ὅλους στὴ φυλακή. Σὲ τρεῖς μέρες πῆγε στὴ φυλακή καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἐπειδὴ σὰς λυποῦμαι, θὰ βγῆτε ἀπὸ τῆ φυλακῆ καὶ θὰ πᾶτε μὲ σιτᾶρι στὴν πατρίδα σας. Ὅταν ρθῆτε πάλι ἐδῶ θὰ φέρετε καὶ τὸν μικρότερο ἀδελφὸ σας. Γιὰ νὰ εἶμαι ὁμῶς βέβαιος πὼς δὲ θὰ μὲ γελάσετε, θὰ κρατήσω ἕναν. Καὶ κράτησε τὸ Συμεὼν.

Αὐτοὶ ἔλεγαν τότε μεταξύ τους : « Καλὰ νὰ παθαίνουμε γιατί πουλήσαμε τὸν ἀδελφὸ μας ». Ὁ Ρουβὴμ εἶπε στοὺς ἄλλους : « Δὲ σὰς ἔλεγα ἐγὼ νὰ μὴν τὸν πουλήσετε ; Νά ! τώρα ὁ Θεὸς ποὺ μᾶς τιμωρεῖ γι αὐτό ». Ὁ Ἰωσήφ ποὺ ἄκουσε αὐτὰ καὶ γνώριζε τὴ γλώσσα τους, συγκινήθηκε, πῆγε πρὸ πέρα κι ἔκλαψε.

Κατόπιν διάταξε τοὺς ὑπηρετεῖς νὰ γεμίσουν τὰ σακκιά σιτᾶρι, νὰ βάλουν τὰ χρήματα τοῦ καθενὸς στὸ σακκί του καὶ νὰ τοὺς δώσουν τροφὲς γιὰ τὸ δρόμο. Ὅταν ὅλα πιά ἦσαν ἔτοιμα τ' ἀδέλφια φόρτωσαν τίς καμήλες κι ἔφυγαν στὴ Χανανάν. Ἐκεῖ διηγήθηκαν ὅλα στὸν πατέρα τους. Ἀμα ἄδειασαν τὰ σακκιά καὶ βρῆκαν μέσα τὰ χρήματά τους, ἀνησύχησαν καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν πὼς ἐγίνε αὐτό.

22. Ὁ Ἰωσήφ φανερῶνεται στ' ἀδέλφια του

Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ τὸ σιτᾶρι σώθηκε. Γιὰ νὰ πῆγαιναν ὁμῶς τ' ἀδέλφια στὴν Αἴγυπτο ν' ἀγοράσουν ἄλλο σιτᾶρι, ἔπρεπε νὰ πάρουν μαζί τους καὶ τὸ Βενιαμίν. Ὁ Ἰακώβ ὁμῶς δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀφήκῃ τὸ παιδί νὰ πάῃ στὴν Αἴγυπτο. Τέλος μπροστὰ στὴν πείνα ἀναγκάστηκε νὰ τὸ ἀφήσῃ ἀφοῦ τοῦ ὑποσχέθηκαν ὅλα τὰ παιδιά του, πὼς χωρὶς τὸ Βενιαμίν κανεὶς δὲ θὰ γύριζε πίσω.

Ὅταν πῆγαν στὴν Αἴγυπτο καὶ εἶδε ὁ Ἰωσήφ τὸν Βενιαμίν τοὺς εἶπε :

— Αὐτὸς εἶναι ὁ μικρότερος ἀδελφός σας ; Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ παιδί μου.

Ἀπὸ τὴ συγκίνησή του ὁ Ἰωσήφ, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ πῆγε στὸ δωμάτιό του κι ἔκλαψε. Κατόπιν ἔβγαλε τὸ Συμεὼν ἀπὸ τὴ φυλακῆ καὶ τοὺς κάλεσε ὅλους στὸ σπιτί του νὰ φᾶνε μαζί του.

Ἐκεῖνοι πρόθυμα πῆγαν κι ὁ Ἰωσήφ τοποθέτησε μόνος του τὸν καθένα γύρω στὸ τραπέζι μὲ τὴν ἡλικία του. Στὸ πιάτο μάλι-

στα τοῦ Βενιαμὶν διάταξε κι ἔβαλαν διπλὴ μερίδα φαγητό. Αὐτοὶ τότε κοίταζαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ ἀποροῦσαν μὲ τὸ τί γινόταν.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἐπιστάτης κατὰ διαταγὴ τοῦ Ἰωσήφ, γέμισε τὰ σακκιά σιτάρι, ἔβαλε τὰ χρήματα τοῦ καθενός πάλι στὰ σακκιά καὶ στὸ σακκὶ τοῦ Βενιαμὶν ἔβαλε τ' ἀσημένιο ποτήρι τοῦ Ἰωσήφ. Κατόπιν φόρτωσαν τὶς καμήλες κι ἔφυγαν.

Ὅταν βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ἔτρεξαν κοντὰ τοὺς οἱ ὑπηρέτες τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοὺς φώναξαν νὰ σταματήσουν γιατί κάποιος ἔκλεψε τὸ ἀσημένιο ποτήρι τοῦ ἄρχοντά τους. Τ' ἀδέλφια διαμαρτυρήθηκαν γιὰ τὴν κατηγορία καὶ δέχτηκαν νὰ ψάξουν οἱ ὑπηρέτες στὰ σακκιά τους. Σ' ὁποιοῦ τὸ σακκὶ

Τ' ἀδέλφια ἔπεσαν στὴν ἀγκυαλιὰ τοῦ Ἰωσήφ. . . .

βρεθῇ τὸ ποτήρι αὐτὸς νὰ μείνῃ γιὰ δοῦλος τοῦ ἄρχοντα. Οἱ ὑπηρέτες ἔψαξαν καὶ βρῆκαν τὸ ποτήρι στὸ σακκὶ τοῦ Βενιαμίν. Ὅλα τ' ἀδέλφια ποὺ δὲν περίμεναν σὺτὸ ἔσχιζαν τὰ ροῦχα τους ἀπὸ τὴ λύπη, γύρισαν πάλι πίσω κι ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ Ἰωσήφ. Αὐτὸς τοὺς μάλωσε αὐστηρὰ καὶ τοὺς εἶπε πὼς θὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ φύγουν, ἀλλὰ θὰ κρατήσῃ γιὰ δοῦλο ἐκεῖνον μόνον ποὺ ἔκλεψε τὸ ποτήρι. Ὅλοι τότε τὸν παρακαλοῦσαν ν' ἀφήσῃ τὸν Βενιαμίν νὰ τὸν πάρουν γιατί ὁ πατέρας τους θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ λύπη του. Ὁ Ἰούδας μὲ πόνο τοῦ εἶπε :

— Ἀρχοντά μου λυπήσου τὸ γέροντα βασανισμένο πατέρα μας καὶ πάρε μένα δοῦλο ἀντὶ τοῦ Βενιαμίν.

“Ε! τότε πιά δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ ὁ Ἰωσήφ καὶ κλαίγοντας τοὺς εἶπε :

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας ὁ Ἰωσήφ πού με πουλήσατε ! Τὶ κάνει ὁ πατέρας μου ;

Τὸ τί ἔγινε δὲ μπορεῖ νὰ γραφτῇ. Τ’ ἀδέλφια ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἰωσήφ κι ἔκλαιγαν ἀπὸ τὴ χαρά τους. Τὸν παρακαλοῦσαν λοιπὸν νὰ τοὺς συχωρέσῃ πού φάνηκαν τόσο κακοὶ καὶ τὸν πούλησαν.

Ὁ Ἰωσήφ τοὺς συχώρεσε καὶ τοὺς εἶπε, ὅταν πᾶνε στὴ Χαναάν, νὰ πάρουν τὸν πατέρα τους καὶ τὶς οἰκογένειές τους καὶ νὰ ἔρθουν στὴν Αἴγυπτο γιατί ἡ πείνα θὰ βαστοῦσε ἀκόμη πέντε χρόνια.

Κατόπιν τοὺς παρουσίασε στὸ Φαραῶ καὶ τοῦ διηγῆθηκε τὴν ἱστορία του. Ὁ Φαραῶ χάρηκε, τοὺς ἔδωσε πολλὰ δῶρα γιὰ τὸν πατέρα τους καὶ τοὺς κάλεσε νὰ ἐγκατασταθοῦν ὅλοι στὴν Αἴγυπτο.

23. Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο

“Ἀμα πῆγαν τ’ ἀδέρφια στὴ Χαναάν, διηγῆθηκαν στὸν πατέρα τους μὲ χαρά, ὅτι ὁ Ἰωσήφ ζῇ καὶ εἶναι μεγάλος ἄρχοντας τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Ἰακώβ ἀπὸ τὰ δῶρα πού τοῦ πῆγαν πίστεψε κι ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὴν Αἴγυπτο νὰ ἰδῇ τὸ ἀγαπημένο του παιδί πρὶν πεθάνῃ. Πῆρε λοιπὸν τὰ παιδιὰ του, τὰ ἐγγόνια του μὲ τὰ πρόβατά τους κι ὅ,τι ἄλλο εἶχαν κι ἔφυγαν γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Στὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου τοὺς περίμεναν ἀποσταλμένοι τοῦ Ἰωσήφ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν στὴν πόλιν πού ἔμενε αὐτός.

Ὅταν πλησίασαν, ὁ Ἰωσήφ βγῆκε μὲ τὸ ὥραϊο του ἀμάξι καὶ προϋπάντησε τὸν πατέρα του. Πατέρας καὶ παιδί ἔπεσαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ πολλὴν ὥρα ἔκλαιγαν ἀπὸ τὴ χαρά τους. Ὁ Φαραῶ τοὺς καλοδέχτηκε καὶ τοὺς παραχώρησε μιὰ πλούσια χώρα κι ἐκεῖ ἐγκαταστάθηκαν μαζί με τὸν Ἰωσήφ.

17 περίπου χρόνια ἀπὸ τότε, ὁ Ἰακώβ κατάλαβε πὼς θὰ πεθάνῃ. Κάλεσε λοιπὸν τὰ παιδιὰ του κι ἀφοῦ τὰ εὐλόγησε, τὰ ἐξόρκισε νὰ μὴν θάψουν στὴν Αἴγυπτο ἀλλὰ στὴ Χαναάν πού εἶχαν πεθάνει οἱ δυὸ γυναῖκες του. Εὐλόγησε κατόπιν καὶ

τὰ δύο παιδιά τοῦ Ἰωσήφ, τὸν Ἐφραὶμ καὶ τὸν Μανασσῆ καὶ πέθανε εὐχαριστημένος σὲ ἡλικία 147 χρονῶν.

Ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ πρὸς τιμὴ του ὅλη ἡ Αἴγυπτος κράτησε πένθος 70 ἡμέρες. Κατόπιν ὁ Ἰωσήφ πῆρε ἄδεια ἀπὸ τὸ Φαραὼ καὶ πῆγε στὴ Χανανὰν ὅπου ἔθαψε τὸ σῶμα τοῦ πατέρα του στὸν οἰκογενειακὸ τοὺς τάφο, σὲ μιὰ σπηλιά τῆς Χεβρών κοντὰ στὴ βελανιδιά τοῦ Μαμβρῆ. Ἐπειτα γύρισε στὴν Αἴγυπτο κι ἐκεῖ ἔζησε πολλὰ χρόνια μὲ τ' ἀδελφία του ἀγαπημένος καὶ δοξασμένος ἀπ' ὅλους ὥσπου πέθανε κι αὐτὸς πολὺ γέρος.

Πρὶν πεθάνῃ παράγγειλε νὰ μεταφέρουν ἀργότερα τὰ κόκκαλά του στὴ Χανανὰν καὶ νὰ τὰ θάψουν στὸν οἰκογενειακὸ τοὺς τάφο.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

24. Ἡ γέννηση τοῦ Μωυσῆ

Μετά τὴν ἐγκατάσταση τοῦ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο, οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ πλῆθυναν. Ὑστερὰ ἀπὸ 400 χρόνια ἔγιναν τόσοι πολλοί, ὥστε οἱ Αἰγύπτιοι φοβήθηκαν μήπως γίνουν κύριοι τῆς χώρας καὶ βάλουν δικό τους βασιλιά. Γι' αὐτὸ ἄρχισαν νὰ τοὺς μισοῦν καὶ νὰ τοὺς καταδιώκουν. Ὁ Φαραὼ διάταξε νὰ βάνουν τοὺς Ἑβραίους σὲ μεγάλα δημόσια ἔργα (κτίρια, διώρυγες, γέφυρες, πόλεις κτλ.) μὲ πολλές στερήσεις γιὰ νὰ ἐξαντλῶνται καὶ νὰ πεθαίνουν. Τότε χτίστηκαν ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους οἱ τεράστιες πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου κι οἱ ὀχυρὲς πόλεις Πειθῶ, Ραμεσσή κι Ἡλιούπολη. Οἱ Ἑβραῖοι ὅμως παρ' ὅλα ταῦτα γινόταν περισσότεροι γιατί ἦσαν εὐλογημένοι ἀπὸ τὸ Θεό.

Τότε ὁ Φαραὼ ἔδωσε διαταγή, ὅσα ἀρσενικὰ παιδιὰ θὰ γεννοῦσαν οἱ γυναῖκες τῶν Ἑβραίων, νὰ τὰ ρίχνουν στὸ Νεῖλο ποταμό.

Ἔτσι καὶ γινόταν. Μιὰ Ἑβραία ποὺ λεγόταν Ἰωχαβίδ, γέννησε ἓνα ὁμορφο παιδάκι καὶ τὸ ἔκρυβε στὸ σπίτι τῆς τρεῖς μῆνες. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κρύψει περισσότερο γιατί ἔκλαιγε δυνατὰ κι ὑπῆρχε φόβος νὰ τὴν προδώσῃ, πῆρε ἓνα κοφίνι τὸ ἄλειψε ἀπ' ἔξω μὲ πίσσα γιὰ νὰ μὴν μπαίνει μέσα νερό, ἔβαλε μέσα τὸ παιδί καὶ τὸ πῆγε στὴν ἄκρῃ τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Ἄφησε κατόπιν τὴν κόρη τῆς ἐκεῖ κοντὰ νὰ παρακολουθεῖ τὸ παιδί καὶ γύρισε στὸ σπίτι τῆς.

Σὲ λίγο ἦρθε ἡ βασιλοπούλα μὲ τὶς ὑπηρέτριές της γιὰ νὰ πλυθοῦν, κι οἱ φωνὲς τοῦ παιδιοῦ τράβηξαν τὴν προσοχή τους στὸ καφίνι.

Μιὰ ὑπηρέτρια τότε ἔβγαλε τὸ κοφίνι ἀπὸ τὸ νερό, τ' ἄνοι-

ξαν καὶ βρῆκαν μέσα ἓνα ζωηρὸ κι ὁμορφο παιδάκι. Ἐννόησαν πὼς κάποιας Ἑβραίας θὰ ἦταν. Ἡ βασιλοπούλα ὅμως τὸ λυπήθηκε καὶ τὸ πήρε νὰ τὸ ἀναθρέψῃ στὸ παλάτι. Μόλις ἔκαναν νὰ φύγουν, παρουσιάστηκε ἡ κρυμμένη ἀδελφὴ τοῦ παιδιοῦ καὶ ρώτησε τὴ βασιλοπούλα μήπως θέλει καμιὰ Ἑβραία παραμάννα γιὰ τὸ παιδί γιατί ἤξερε μιὰ πού ἦταν πολὺ καλή.

Ἡ βασιλοπούλα δέχτηκε τὴν πρόταση καὶ τῆς εἶπε νὰ στείλῃ τὴν παραμάννα πού ξέρεي στὸ παλάτι.

Μὲ χαρὰ τότε ἡ κόρη ἔτρεξε στὴ μητέρα της κι ἀμέσως πῆ-

Ἄνοιξαν τὸ κοφίνι καὶ βρῆκαν μέσα ἓνα ζωηρὸ κι ὁμορφο παιδάκι γαν κι οἱ δυὸ στὴ βασιλοπούλα κι αὐτὴ παράδωσε τὸ παιδί νὰ τὸ θηλάσῃ τρία χρόνια καὶ θὰ πληρωνόταν. Πράγματι ἡ μητέρα πήρε τὸ παιδί, τ' ἀνάθρεψε καὶ μετὰ τρία χρόνια τὸ πήγε στὸ παλάτι κι ἐκεῖ μεγάλωσε. Ἡ βασιλοπούλα, τ' ἀγαποῦσε σὰν παιδί της κι ἔβαλε τοὺς πιὸ σοφοὺς δασκάλους νὰ τὸ μάθουν γράμματα καὶ καλοὺς τρόπους. Τὸ ὀνόμασε Μωυσή, δηλαδὴ «σωσμένο ἀπὸ τὸ νερό».

25. Ὁ Θεὸς φανερῶνεται στὸ Μωϋσῆ

Ὁ Μωυσῆς στὸ παλάτι ἔμαθε γράμματα κι ἔγινε πολὺ καλός. Ἐμαθε ὅμως τὴν καταγωγὴ του καὶ συμπαθοῦσε πολὺ τοὺς Ἑβραίους. Ὅταν ἦταν 40 χρονῶν εἶδε ἓναν Αἰγύπτιο νὰ

δέρνη έναν Έβραϊο. Ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι κανεὶς ἄλλος δὲν ἦταν ἐκεῖ κοντά, σκότωσε τὸν Αἰγύπτιο καὶ τὸν ἔχωσε γρήγορα στὴν ἄμμο.

Σὲ κάμποσες ἡμέρες εἶδε δύο Έβραίους νὰ μαλώνουν καὶ προσπάθησε νὰ τοὺς χωρίσῃ. Τότε ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ἄδικο τοῦ εἶπε : « Ποιὸς σ' ἔβαλε νὰ μᾶς κρίνης ; μήπως θέλεις νὰ μᾶς σκοτώσῃς ὅπως σκότωσες καὶ τὸν Αἰγύπτιο ; ».

Ἀπ' αὐτὰ ὁ Μωυσῆς ἐννόησε πὼς ἦταν γνωστὸ τὸ ἔγκλημά του καὶ γιὰ νὰ μὴν τιμωρηθῇ ἀπὸ τὸ Φαραῶ, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ πῆγε στὴ χώρα Μαδιάμ. Ἐκεῖ ἔγινε βοσκὸς τοῦ ἱερέα Ἰοθὼρ καὶ παντρεύτηκε τὴν κόρη του Σεφώρα.

Μιὰ ἡμέρα ποὺ ἔβοσκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του, εἶδε φλόγες νὰ βγαίνουν ἀπὸ ἓνα βάτο χωρὶς νὰ καίεται. Περὶεργος λοιπὸν πλησίασε κι ἄκουσε μέσα ἀπὸ τίς φλόγες αὐτὰ τὰ λόγια : « Μωυσῆ μὴν πλησιάζεις. Βγάλε τὰ παπούτσια σου γιατί ὁ τόπος αὐτὸ εἶναι ἱερός. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ. Εἶδα τὰ βάσανα τοῦ λαοῦ μου στὴν Αἴγυπτο. Νὰ πᾶς ἐκεῖ καὶ νὰ πῆς στὸ Φαραῶ ν' ἀφήσῃ τοὺς Έβραίους καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃς στὴ Χαναάν.

Ὁ Μωυσῆς ποὺ βρισκόταν γονατισμένρς εἶπε :

— Καὶ ποιὸς εἶμαι ἐγὼ Κύριε, ποὺ θὰ εἰπῶ στὸ Φαραῶ ν' ἀφήσῃ τοὺς Έβραίους νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ;

— Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὴ δύναμη, ἀπάντησε ὁ Θεὸς καὶ θὰ εἶμαι πάντοτε μαζί σου.

Ἀλλ' ὁ Μωυσῆς ἔβρισκε τὴν ἐντολὴ αὐτὴ τοῦ Θεοῦ πολὺ δύσκολη καὶ ξαναλέει μὲ κάποιο δυσταγμὸ :

— Κύριε, εἶμαι βραδύγλωσσος καὶ δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω ἐλεύθερα στὸ Θεό, οὔτε νὰ γίνω ἀρχηγὸς τόσο μεγάλου λαοῦ. Στείλε κανέναν ἄλλο πιὸ κατάλληλο ἀπὸ μένα.

Ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε τότε νὰ βρῇ τὸν ἀδελφὸ του Ἀαρὼν ποὺ ἦταν στὴν Αἴγυπτο καὶ μιλοῦσε καλὰ καὶ νὰ παρουσιαστοῦν μαζί στὸ Φαραῶ.

Ὁ Μωυσῆς γύρισε τότε στὸ σπίτι καὶ διηγήθηκε ὅλα αὐτὰ στὸν πεθερό του τὸν Ἰοθὼρ. Ὁ εὐσεβὴς ἐκεῖνος ἱερέας τοῦ Θεοῦ, βρῆκε πολὺ σωστὴ τὴν ἀπόφαση τοῦ Μωυσῆ καὶ δέχτηκε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Ἔτσι ὁ Μωυσῆς ἀφοῦ χαιρέτησε τοὺς συγγενεῖς του, πῆρε τὴν οἰκογένειά του καὶ γύρισε στὴν Αἴγυπτο. Βρῆκε ἐκεῖ τὸν Ἀαρὼν καὶ τοῦ διηγήθηκε τὰ

λόγια τοῦ Θεοῦ. Τοῦ παρέδωκε κι ἓνα ραβδί ποῦ φανέρωνε τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ.

26. Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραώ

Ὁ Μωυσῆς κι ὁ ἀδελφός του Ἀαρών, παρουσιάστηκαν στοῦ Φαραώ καὶ τοῦ εἶπαν κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ ν' ἀφήκῃ τοὺς Ἑβραῖους νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ἀλλὰ ὁ Φαραώ ὄχι μόνο δὲν ἄκουσε, παρὰ διέταξε νὰ τυραννοῦν ἀκόμη περισσότερο τοὺς Ἑβραῖους.

Τὴν ἄλλῃ μέρα ὁ Μωυσῆς κι ὁ Ἀαρών πῆγαν πάλι στοῦ Φαραώ. Ὁ Ἀαρών γιὰ νὰ δείξῃ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, ρίχνει τὸ ραβδί στοῦ πάτωμα καὶ γίνεται φίδι!... Κατόπιν τὸ παίρνει καὶ γίνεται πάλι ραβδί! Μὰ ὁ Φαραώ οὔτε τὴ φορὰ αὐτὴ τοὺς ἄκουσε.

Ὁ Θεὸς ποῦ εἶδε τὴν ἀσέβεια τοῦ Φαραώ, ἔστειλε τότε δέκα κακὰ ποῦ ὀνομάστηκαν «δέκα πληγές τοῦ Φαραώ»: Τὸ νερὸ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἔγινε κόκκινο σὰν αἷμα. Ἡ χώρα γέμισε ἀπὸ βασιράχους, ἑρπετά, σκνίπες κι ἄλλα ἔντομα. Τὰ ζῶα φοφοῦσαν κι οἱ ἄνθρωποι ἀρρώστησαν βαριά. Χαλάζι κατὰστρεψε τὰ σπαρτὰ καὶ τὰ κοπάδια, ἀκρίδες ἔφαγαν ὅ,τι ἔμεινε καὶ σκοτάδι βαθὺ σκέπασε τρία ἡμερόνυχτα τὴ χώρα.

Μολαταῦτα ὁ Φαραώ πάλι δὲν ἄφηνε τοὺς Ἑβραῖους νὰ φύγουν. Ἔτσι ὁ Θεὸς ἔστειλε τὴ δεκάτῃ καὶ φοβερῇ πληγῇ: Σὲ μιὰ νύχτα σφάγηκαν ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων καὶ νὰ πῶς:

Κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ ὁ Μωυσῆς εἰδοποίησε τοὺς Ἑβραῖους, στίς 14 τοῦ μηνὸς νὰ σφάξουν ἓνα ἄρνι κάθε οἰκογένεια καὶ νὰ τὸ φᾶνε ψητὸ μὲ ἄζυμο ψωμί καὶ πικρὰ χόρτα. Μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἄρνιοῦ, νὰ βάψουν τὸ ἐπάνω μέρος τῆς πόρτας τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ νὰ εἶναι ἄγρυπνοι γιὰ τὴ νύχτα ἐκείνη θὰ ἔφευγαν.

Ἔτσι κι ἔγινε. Τὰ μεσάνυχτα ἄγγελος Κυρίου ἔμπαινε σὲ κάθε σπίτι ποῦ δὲν ἦταν ἡ πόρτα βαμμένη κι ἔσφαζε ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ, ἀπὸ τὸ παιδί τοῦ Φαραώ ὡς τοῦ τελευταίου Αἰγυπτίου.

Ἀπὸ τότε οἱ Ἑβραῖοι γιορτάζουν κάθε χρόνο καὶ τὴν ἐορτὴ αὐτὴ ὀνομάζουν Πάσχα καὶ διαρκεῖ ἑπτὰ ἡμέρες. Ὅλες αὐτὲς τίς ἡμέρες τρῶνε ἄζυμο ψωμί.

27. Οἱ Ἑβραῖοι περνοῦν τὴν Ἑρυθρὰ θάλασσα

Μεγάλη ταραχὴ ἔγινε στὴν Αἴγυπτο τὴ νύχτα ποὺ σφάγη-
καν τὰ πρωτότοκα παιδιά. Δὲν ὑπῆρχε Αἰγυπτιακὸ σπίτι ποὺ
νὰ μὴν εἶχε νεκρό! Ὁ Φαραὼ τρομαγμένος κάλεσε τὴν ἴδια
νύχτα τὸ Μωυσὴ καὶ τὸν Ἀαρών καὶ τοὺς εἶπε πῶς ὅλοι οἱ
Ἑβραῖοι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ φύγουν μὲ ὅλα τὰ πράματά τους.

Ἔτσι οἱ Ἑβραῖοι ποὺ ἦσαν ἔτοιμοι ἔφυγαν. Οἱ πολεμιστὲς
ἦσαν ὡς 600 χιλιάδες καὶ πήγαιναν μπροστά. Πίσω ἀκολου-
θοῦσαν τὰ γυναικόπαιδα, οἱ γέροι καὶ πολλὰ ζῶα.

Λίγες ἡμέρες ὅμως ἀφ' ὅτου ἔφυγαν οἱ Ἑβραῖοι, ὁ Φαραὼ
ἔστειλε στρατὸ νὰ τοὺς γυρίσει πίσω στὴν Αἴγυπτο. Ὁ στρα-
τὸς τοὺς ἔφτασε στὴν Ἑρυθρὰ θάλασσα. Οἱ Ἑβραῖοι φοβήθη-
καν κι ὁ Μωυσῆς κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ χτύπησε τὸ ραβδί
στὴ θάλασσα, ἄνοιξε στὴ μέση δρόμος καὶ πέρασαν οἱ Ἑβραῖοι
χωρὶς νὰ βραχοῦν καθόλου. Οἱ Αἰγύπτιοι βλέποντας τὸ δρόμο
στὴ θάλασσα μπῆκαν καὶ αὐτοὶ μέσα ἀκολουθώντας τοὺς
Ἑβραίους.

Ὅταν ὅμως οἱ Ἑβραῖοι πέρασαν τὴ θάλασσα, ὁ Μωυσῆς
πάλι χτύπησε τὴ θάλασσα μὲ τὸ ραβδί καὶ τὰ νερά ἐνώθησαν.
Ὅλοι οἱ Αἰγύπτιοι ποὺ ἦσαν στὴ θάλασσα πνίγηκαν.

Ἔτσι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ πέρασαν οἱ Ἑβραῖοι στὴν
Ἀραβία καὶ εὐχαριστοῦσαν τὸ Θεὸ ποὺ τοὺς ἔσωσε.

28. Οἱ Ἑβραῖοι στὴν ἔρημο

Μόλις οἱ Ἑβραῖοι ἔφτασαν στὴν ἔρημο τῆς Ἀραβίας, σώ-
θηκαν ὅλες οἱ τροφές ποὺ πῆραν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ ὑπόφε-
ραν ἀπὸ πείνα. Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ παραπονιοῦνται στὸ
Μωυσὴ ποὺ τοὺς πῆρε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ
τοὺς γυρίσει πάλι ἐκεῖ.

Ὁ θεὸς ὅμως ποὺ πάντα βοηθοῦσε τοὺς Ἑβραίους, δὲν
τοὺς ἄφηκε νὰ πεινάσουν ἀκόμη. Τοὺς ἔριχνε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
κάθε πρωί, μιὰ γλυκιὰ τροφὴ ὅμοια μὲ λευκὸ σπόρο, ποὺ λε-
γόταν μάννα καὶ ὀρτύκια κι ἔτρωγαν. Μὲ τὴν τροφὴ αὕτῃ οἱ
Ἑβραῖοι τρέφονταν 40 χρόνια στὴν ἔρημο.

Βαδίζοντας μέσα στην ἔρημο ἔφτασαν ο' ἓνα μέρος ποῦ δὲν εἶχε νερὸ κι ἄρχισαν πάλι νὰ παραπονιοῦνται κατὰ τοῦ Μωυσῆ. Τότε ὁ Μωυσῆς σύμφωνα μὲ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ χτύπησε τὸ ραβδί του σ' ἓνα μεγάλο βράχο κι ἀμέσως βγῆκε ἄφθονο νερὸ ποῦ ἔφτανε γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα.

Τέλος ἀφοῦ περιπλανήθηκαν σὲ πολλὰ μέρη, ἔφτασαν κοντὰ στὸ βουνὸ Σινᾶ ὅπου καὶ κατασκήνωσαν. Ὡς τώρα εἶχαν περάσει τρεῖς περίπου μῆνες ἀπὸ τότε ποῦ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

29. Οἱ δέκα ἐντολές

Ὁ Μωυσῆς εἰδοποίησε τὸ λαὸ νὰ νηστεύῃ τρεῖς ἡμέρες κι αὐτὸς ἀνέβηκε στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ Σινᾶ. Τὴν τρίτη ἡμέρα μέσα σὲ ἄστραπες καὶ βροντὲς, παρουσιάστηκε ὁ Θεὸς στὸ Μωυσῆ καὶ τοῦ ἔδωκε δυὸ πλάκες, ποῦ ἦσαν γραμμένες οἱ δέκα ἐντολές. Τοῦ εἶπε δὲ πῶς πάντα θὰ προστατεύῃ τὸ λαὸ του ἂν κρατοῦσε τὶς δέκα αὐτὲς ἐντολές.

Ὁ Μωυσῆς ἔμεινε στὸ βουνὸ 40 ἡμέρες. Οἱ Ἑβραῖοι ποῦ νόμισαν πῶς χάθηκε μάζεψαν τὰ χρυσὰ κοσμήματά τους (βραχιόλια, σκουλαρίκια κτλ.) καὶ χωρὶς ν' ἀκούσουν τὸν Ἄαρων ποῦ τοὺς μάλωνε, ἔφτιασαν ἓνα χρυσὸ μοσχάρι, τὸ ἔβαλαν ψηλὰ καὶ τὸ προσκυνοῦσαν γιὰ Θεό. Ὅταν ὁ Μωυσῆς κατέβηκε κι εἶδε νὰ προσκυνοῦν τὸ εἰδωλὸ καὶ πῶς ξέχασαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ ποῦ τόσα καλὰ τοὺς ἔκσμε, θύμωσε κι ἔριξε

Οἱ δέκα ἐντολές

κάτω τις δυο πλάκες με τις δέκα έντολές κι έσπασαν. Κατόπιν έκαμε κομμάτια τὸ χρυσὸ μωσχάρι καὶ τιμώρησε με θάνατο τοὺς πρωταίτιους.

Οἱ Έβραῖοι μετανόησαν γιὰ τὴν ἀσέβειά τους αὐτὴ καὶ ὁ Μωυσῆς παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συχωρέση. Καὶ ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ὁ πανάγαθος Θεὸς τοὺς συχώρεσε.

Κατόπιν ὁ Μωυσῆς ἀνέβηκε πάλι στὸ βουνὸ κι ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε δυὸ νέες πλάκες με τις έντολές. Αὐτὲς τις ἔδειξε ἅμα κατέβηκε στοὺς Έβραῖους, τις δέχτηκαν κι ὑποσχέθηκαν ὅλοι νὰ φυλάνε τις έντολές καὶ νὰ τις ἐκτελοῦν πάντοτε.

Οἱ δέκα έντολές εἶναι :

- 1) Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεὸς σου. Νὰ μὴ λατρεύῃς ἄλλο θεό.
- 2) Νὰ μὴν προσκυνᾷς τὰ εἰδωλά.
- 3) Νὰ μὴν ὀρκίζεσαι ἄδικα καὶ νὰ μὴν ἀναφέρῃς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ χωρὶς λόγου.
- 4) Νὰ ἐργάζεσαι ἑξὶ ἡμέρες καὶ τὸ Σαββάτο ποὺ θὰ ἀναπαύεσαι νὰ προσκυνᾷς τὸ Θεὸ σου.
- 5) Νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴ μητέρα σου.
- 6) Νὰ μὴ σκοτώνῃς ἄλλον ἄνθρωπο.
- 7) Νὰ μὴν προσβάλλῃς τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου.
- 8) Νὰ μὴν κλέβῃς.
- 9) Νὰ μὴν ὀρκίζεσαι ψέμματα.
- 10) Νὰ μὴν ἐπιθυμῇς ποτὲ ξένα πράγματα.

Τις δυὸ αὐτὲς πλάκες ἔβαλε ὁ Μωυσῆς μέσα σ' ἓνα κιβώτιο καὶ τὸ ὀνόμασε Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Ἐπειδὴ οἱ Έβραῖοι δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐγκατασταθῇ στὴν πατρίδα τους, ὁ Μωυσῆς κατασκεύασε ἀντὶ γιὰ ναὸ μιὰ σκηνὴ καὶ τὴ χώρισε σὲ δυὸ μέρη : Στὸ Ἄδυτο ἢ Ἁγία τῶν Ἁγίων καὶ στὸ Ἱερό. Στὸ πρῶτο εἶχαν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, τὸ ραβδί τοῦ Ἀαρὼν καὶ μιὰ μικρὴ στάμνα γεμάτη μάννα ἀπὸ κείνο ποὺ ἔτρωγαν στὴν ἔρημο. Στὸ ἄλλο εἶχαν ἓνα τετράγωνο τραπέζι σὰν τὴν Ἁγία τράπεζα κι ἀπάνω σ' αὐτὸ ἦταν ἓνα κηροπήγιο με ἑπτὰ φῶτα (ἑπτάφωτος λυχνία) καὶ 12 ἄρτοι, ἓνας ἀπὸ κάθε φυλὴ καὶ τοὺς ἄλλαζαν κάθε Σαββάτο. Τοὺς ἄρτους αὐτοὺς μετὰ τὴν ἀντικατάσταση, τοὺς ἔτρωγαν μόνον οἱ ἱερεῖς. Στὸ ἱερό ἦταν ἀκόμα ὁ βωμὸς ποὺ καίόταν τὸ θυμίαμα γιὰ τὴ θυσία καὶ τέλος ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ ἦταν τὸ θυσιαστήριο κι ἐκεῖ θυσίαζαν τὰ ζῶα.

Οἱ Έβραῖοι γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴν ἡμέρα ποὺ πῆραν τις δέκα έντολές, γιορτάζουν τὴν Πεντηκοστὴ ποὺ ἔρχεται 50

ἡμέρες μετὰ τὸ Πάσχα. Τὸ Πάσχα γιορτάζουν γιὰ νὰ θυμωοῦνται ποὺ ἀπελευθερώθηκαν ἀπὸ τοὺς Αἰγύπτιους.

Ἄλλη σπουδαία γιορτὴ εἶναι ἡ Σκηνοπηγία γιὰ νὰ θυμωοῦνται ποὺ περιπλανήθηκαν 40 χρόνια στὴν ἔρημο μένοντας στὶς σκηνές.

30. Θάνατος τοῦ Μωυσῆ

Οἱ Ἑβραῖοι ἀνεχώρησαν κατόπιν ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ κι ὕστερα ἀπὸ μακρινὴ ὁδοπορία πλησίασαν στὰ σύνορα τῆς Χαναάν. Ἡ χαρὰ τους τότε ἦταν μεγάλη γιατί ὕστερα ἀπὸ τόσους κινδύνους, ἀξιώθηκαν ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ πατήσουν τὸ ἅγιό χῶμα τῆς πατρίδας τους. Πρὶν ὅμως ἐπιχειρήσουν νὰ μποῦνε στὴ Χαναάν, ἔπρεπε νὰ ξέρουν τί ἄνθρωποι κατοικοῦσαν ἐκεῖ, γιὰ νὰ λάβουν τὰ μέτρα τους. Γι' αὐτὸ ὁ Μωυσῆς διάλεξε δώδεκα διαλεχτοὺς Ἑβραίους, ἕναν ἀπὸ κάθε φυλὴ, νὰ μποῦνε μέσα μὲ προφύλαξη καὶ νὰ κατασκοπεύσουν καλὰ τὴ χώρα! Μαζὺ μ' αὐτοὺς ἦταν κι ὁ Ἰησοὺς τοῦ Ναυῆ μὲ τὸν Χάλεβ. Οἱ κατάσκοποι λοιπὸν αὐτοὶ πῆγαν παντοῦ στὴ Χαναάν καὶ μετὰ 40 ἡμέρες γύρισαν φέρνοντας δυὸ πελώρια καὶ νόστιμα σταφύλια! «Ἡ χώρα, λένε στὸ Μωυσῆ, εἶναι πολὺ πλούσια καὶ γιὰ δεῖγμα τῆς εὐφορίας τῆς φέραμε τὰ δυὸ αὐτὰ πελώρια σταφύλια. Ἀλλὰ οἱ κάτοικοί της εἶναι ὅλοι μεγαλόσωμοι καὶ καλοὶ πολεμιστὲς κι ὅλες οἱ πόλεις εἶναι ὀχυρωμένες μὲ ἰσχυρὰ φρούρια...!».

Ἡ εἶδηση αὐτὴ ἔφερε τὸν πανικὸ στὸ λαὸ κι ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ Μωυσῆ ποὺ τὸν ξεσήκωσε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Ἰησοὺς τοῦ Ναυῆ μὲ τὸ Χάλεβ, προσπαθοῦσαν νὰ δώσουν θάρρος στὸ λαὸ καὶ τοῦ ἔλεγαν :

— Μὴ φοβεῖσθε! Ὁ Θεὸς ποὺ μᾶς βοήθησε ὡς ἐδῶ καὶ μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τόσους κινδύνους, δὲ θὰ μᾶς ἀφήκη νὰ χαθοῦμε. Ἐχετε λοιπὸν ὑπομονὴ καὶ θὰ μᾶς βοηθήσῃ κι αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ καταλάβωμε τὴ γῆ τῶν πατέρων μας!

Ὁ ἀχάριστος ὅμως λαὸς ἀντὶ ν' ἀκούσῃ τοὺς φρόνιμους αὐτοὺς λόγους καὶ νὰ πάρῃ θάρρος, φώναζε πιὸ πολὺ καὶ δὲ δίστασε νὰ λιθοβολήσῃ τοὺς δυὸ διαλεχτοὺς ἄνδρες. Τέλος ἐπαναστάτησε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ Μωυσῆ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ πάλι στὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Θεὸς βλέποντας τὴν ὀλιγοψυχίαν καὶ τὴν ἀσέβειαν τοῦ λαοῦ, τὸν καταράστηκε καὶ λέει στὸ Μωυσή:

— Κανέναν σὰς δὲ θὰ πατήσῃ στὴ Χαναάν· οὔτε καὶ σὺ ἀκόμα! Σαράντα χρόνια θὰ γυρίζετε στὴν ἔρημο κι ἐκεῖ θ' ἀφήσετε τὰ κόκκαλά σας. Ἐξαίρεση θὰ γίνη στὴ νέα γενεὰ ἀπὸ 20 χρονῶν καὶ κάτω κι ἀπὸ τοὺς μεγάλους στὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τὸ Χάλεβ. Μόνο αὐτοὶ θ' ἀξιωθοῦν νὰ μποῦν στὴ Χαναάν.

Ἔτσι κι ἔγινε. Ἀφοῦ οἱ Ἑβραῖοι περιπλανήθηκαν 40 χρόνια στὴν ἔρημο, πλησίασαν στὴ Χαναάν. Ἀλλὰ τότε κανεῖς δὲ ζοῦσε ἀπὸ τοὺς μεγάλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μωυσή ποῦ ἦταν πολὺ γέρος. Ὁ Ἀαρὼν εἶχε πεθάνει.

Ὁ Μωυσὴς βλέποντας τότε πῶς πλησιάζει τὸ τέλος του, κάλεσε ὅλο τὸ λαὸ καὶ τοῦ σύστησε νὰ φυλάῃ τις ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Κατόπιν ἀνέβηκε στὸ βουνὸ Φασγά, ποῦ εἶναι ἀπέναντι στὴν Ἱεριχώ κι ἀπὸ κεῖ εἶδε τὴ Χαναάν ποῦ θὰ ἔμενε ὀριστικὰ πιά ὁ λαὸς του. Εὐχαρίστησε δὲ τότε τὸ Θεὸ ποῦ τὸν ἀξίωσε νὰ τὸν ἰδῇ. Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνὸ διόρισε κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ἀρχηγὸ τοῦ λαοῦ του τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Λίγον καιρὸ ἀπὸ τότε, πέθανε σὲ ἡλικία 130 χρονῶν πολὺ εὐχαριστημένος.

Οἱ Ἑβραῖοι τὸν ἔθαψαν στὴν κοιλάδα Μωάβ καὶ κράτησαν λύπη γιὰ τὸν ἀρχηγὸ τους τριάντα ἡμέρες.

31. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Μωυσὲς ὁ νέος ἀρχηγὸς τῶν Ἑβραίων Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὁδήγησε τὸ λαὸ κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ. Μπροστὰ πηγαινιν οἱ ἱερεῖς μὲ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ κατόπιν ὁ στρατὸς καὶ τὰ γυναικόπαιδα.

Ὅταν ἔφτασαν στὸν Ἰορδάνη, ἄνοιξαν τὰ νερά ὅπως ἔγινε στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ πέρασαν ὅλοι στὴν ἄλλη ὄχθη χωρὶς κανέναν νὰ βραχῇ. Οἱ κάτοικοι ὅμως τῆς Χαναάν δὲν τοὺς δέχτηκαν στὴ χώρα τους κι ἔτσι οἱ Ἑβραῖοι προχωροῦσαν πολεμώντας τοὺς ντόπιους. Τέλος ἔφτασαν στὴν πόλη Ἱεριχώ ποῦ εἶχε ὀχυρὰ φρούρια καὶ τὴν περικύκλωσαν. Ἐφτὰ ἡμέρες τὴν πολιορκοῦσαν. Τὴν ἑβδομὴ ἡμέρα οἱ ἱερεῖς μὲ τίς σάλπιγγες καὶ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης γύρισαν γύρω στὰ τεῖχη ἑφτὰ φορές. Ὅταν τελείωσε ὁ ἑβδομος γύρος, κατὰ διαταγὴ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, οἱ ἱερεῖς σάλπισαν δυνατὰ κι ὁ

στρατὸς ἔπεσε μὲ φωνὲς στὰ τείχη. Φοβερός σεισμὸς ἀκολούθησε καὶ τὰ τείχη γκρεμίστηκαν. Μπῆκαν μέσα στὴν πόλη οἱ Ἑβραῖοι καὶ τὴν κατάλαβαν. Κατόπιν προχώρησαν καὶ κυρίεψαν κι ἄλλες πόλεις.

Ἄμα ἔφτασαν στὴν πόλη Γαβαὼν οἱ κάτοικοί της ποὺ ἦσαν γενναῖοι πολεμιστές, πολεμοῦσαν μὲ πείσμα τοὺς Ἑβραίους. Ἡ μάχη διήρκεσε ὅλη τὴν ἡμέρα χωρὶς κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ νὰ νικήσῃ κι ὁ ἥλιος σιγὰ—σιγὰ ἔγερνε στὴ δύση του. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ σταματήσῃ τὸν ἥλιο πάνω στὴν πόλη Γαβαὼν ὥσπου νὰ νικήσουν τοὺς ἐχθρούς. Πραγματικά ὁ ἥλιος ἔμεινε τότε ἀκίνητος στὴ θέση του

Μπροστὰ πῆγαιναν οἱ ἱερεῖς μὲ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης . . .

κι οἱ κάτοικοι τῆς Γαβαὼν νικήθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους.

Ἐπειτα εὐκόλα κατάλαβαν καὶ τὶς ἄλλες πόλεις κι ἡ Χανανὴν ἔγινε πιά δική τους. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ μοίρασε μὲ κληρο ὅλη τὴ χώρα στὶς δώδεκα φυλὲς τῶν Ἑβραίων ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Λευΐ γιατί ἀπ' αὐτὴν γίνονταν οἱ ἱερεῖς. Σὲ λίγα χρόνια πέθανε κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ δοξασμένος σὲ ἡλικία 110 χρονῶν.

Στὴ σπηλιὰ τῆς Χεβρών οἱ Ἑβραῖοι ἔθαψαν καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ Ἰωσήφ ποὺ τὰ εἶχαν φέρει μαζί τοὺς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία του.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

32. Ὁ Γεδεών

Ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ οἱ Ἑβραῖοι συναναστράφηκαν μὲ τοὺς εἰδωλολάτρες κατοίκους τῆς Χαναὰν καὶ ἐέχασαν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Γι αὐτὸ ὁ Θεὸς τοὺς τιμώρησε καὶ ὑποτάχτηκαν α' ἄλλους λαοὺς ποὺ τοὺς βασάνιζαν. Ἀργότερα μετανόησαν κι ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε διαλεχτοὺς ἀνθρώπους νὰ τοὺς διευθύνουν ποὺ λέγονταν κριτές.

Ἡ ἐποχὴ τῶν κριτῶν κράτησε 300 περίπου χρόνια· αὐτοὶ ἦσαν ἄνθρωποι μὲ μεγάλη πίστη καὶ ἀφοσίωση στὸ Θεὸ ἀλλὰ καὶ μὲ μοναδικὴ φιλοπατρία. Σπουδαιότεροι κριτὲς ἦσαν ὁ Γεδεών, ὁ Σαμψών, ὁ Ἡλὶ καὶ ὁ Σαμουὴλ.

Ὁ Γεδεὼν καταγόταν ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Μανασσῆ, παιδιοῦ τοῦ Ἰωσήφ καὶ ἦταν πολὺ γενναῖος καὶ εὐσεβής. Ὅταν ἔγινε κριτὴς οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν πόλεμο μὲ τοὺς Μαδιανῖτες. Ὁ Γεδεὼν ἀπὸ δέκα χιλιάδες πολεμιστὲς διάλεξε μόνον 300 κι οἱ ἄλλοι ἔμειναν στὸ στρατόπεδο ἐφεδρεία. Τοὺς 300 αὐτοὺς πολεμιστὲς τοὺς ὥπλισε κι ἔδωκε στὸν καθένα ἀπὸ μιὰ σάλπιγγα καὶ μιὰ στάμνα. Μέσα στὴ στάμνα ἦταν ἀπὸ μιὰ λαμπάδα ἀναμμένη. Τοὺς χώρισε κατόπιν σὲ 3 μέρη καὶ τοὺς εἶπε πῶς ὅταν ἀκούσουν τὴ σάλπιγγα τὴ δική του, νὰ σπάσουν ὅλοι τὶς στάμνες, νὰ σηκώσουν ψηλὰ τῆς λαμπάδες καὶ μὲ φωνὲς νὰ πέσουν ἀπάνω στοὺς ἐχθρούς.

Ὅταν πλησίασαν στὸ ἐχθρικό στρατόπεδο, ὁ Γεδεὼν ἔδωσε τὸ σύνθημα κι ὅλοι ἔκαμαν ὅπως τοὺς εἶπε. Οἱ Μαδιανῖτες ξύπνησαν τότε τρομαγμένοι ἀπὸ τὰ σαλπίσματα καὶ τὶς φωνὲς κι ἐπειδὴ νόμισαν πῶς εἶχαν κυκλωθῇ ἀπὸ χιλιάδες στρατό, ἔφυγαν ἀφίνοντας στὸ στρατόπεδό τους πολλοὺς ἄντρες, τὰ ὅπλα καὶ τὰ πρᾶματά τους.

Τότε ὁ Γεδεὼν εἰδοποίησε τὸν ἐφεδρικό στρατὸ κι ὅλοι μαζὺ κυνήγησαν τοὺς Μαδιανίτες, σκότωσαν πολλοὺς κι ἔτσι ἐλευθέρωσαν τὴν πατρίδα τους. Ὁ Γεδεὼν κυβέρνησε τοὺς Ἑβραίους 40 χρόνια καὶ πέθανε δοξασμένος.

33. Ὁ Σαμψών

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ Γεδεων κι οἱ Ἑβραῖοι ἐσχάσαν πάλι τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἐπειδὴ εἶχαν ἀδυνατίσει τοὺς ὑποδούλωσε ἕνας ἄλλος ἰσχυρὸς λαὸς οἱ Φιλιισταῖοι καὶ τοὺς βασάνιζαν 40 χρόνια.

Οἱ Ἑβραῖοι κατάλαβαν τὸ σφάλμα τους καὶ ζήτησαν συ-

... πάλεψε μὲ τὸ λιοντάρι καὶ τὸ νίκησε. ...

χώρεση ἀπὸ τὸ Θεό. Πραγματικά ὁ Θεὸς τοὺς συχώρεσε καὶ τοὺς ἔστειλε νέο κριτὴ τὸν Σαμψών, ποὺ ἦταν πολὺ δυνατὸς κι εὐσεβής. Σὲ ἡλικία 18 χρονῶν ὁ Σαμψών πάλεψε μ' ἕνα λιοντάρι καὶ τὸ ἐπνιξε. Ὅταν μεγάλωσε πολεμοῦσε τοὺς ἐχθροὺς καὶ πάντα νικοῦσε. Κάποτε ὅμως οἱ Φιλιισταῖοι τὸν ἐπίασαν αἰχμάλωτο καὶ τὸν ἔδεσαν. Αὐτὸς τότε ἔσπασε τὰ δεσμά, σκότωσε τοὺς φύλακες κι ἔφυγε.

Ἀλλη φορὰ ὁ Σαμψών ἐπίασε 300 ἄλεπουδες, ἔδωσε στὴν

οὐρά τους ἀπὸ μιὰ λαμπάδα, τὴν ἄναψε καὶ τὶς ἀπόλυσε στ' ἀθέριστα σπαρτὰ τῶν Φιλισταίων. Τότε ὅλα τὰ σπαρτὰ ἔπιασαν φωτιὰ καὶ κήκαν.

Ἡ δύναμη τοῦ Σαμφὼν ἦταν στὰ μακριὰ μαλλιά του. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ κατῶρθωσε νὰ τὸ ἀποσπάσῃ μὲ τρόπο ἀπὸ τὸν Σαμφὼν μιὰ Φιλισταία γυναίκα ἢ Δαλιδᾶ καὶ τὸ εἶπε στοὺς πατριῶτες τῆς Φιλισταίους. Αὐτοὶ τότε τῆς ἔδωκαν χρήματα καὶ ἐκείνη ἀφοῦ τὸν ἀποκοίμησε μὲ πονηρὸ τρόπο, τοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά μὲ τὸ ψαλίδι καὶ ἀμέσως ἡ δύναμή του χάθηκε. Τὸν παράδωσε κατόπιν στοὺς Φιλισταίους καὶ αὐτοὶ τὸν στράβωσαν καὶ τὸν ἔβαλαν στὴ φυλακὴ δεμένο μὲ χοντρές ἀλυσίδες.

Μετὰ ἓνα χρόνον οἱ Φιλισταῖοι, ὡς τρεῖς χιλιάδες, μαζεύ-

.... ὥς πεθάνω μὲ τοὺς ἐχθροὺς μου

τηκαν στὸ μεγάλο ναὸ τους, νὰ γιορτάσουν τὸ Θεὸ τους **Δαγών**. Πάνω στὴ διασκέδαση ἔφεραν καὶ τὸν Σαμφὼν ἀπὸ τὴ φυλακὴ, τὸν ἔβαλαν ἀνάμεσα σὲ δυὸ κολῶνες τοῦ ναοῦ καὶ τὸν κοροΐδευαν.

Ὡς τότε τὰ μαλλιά του εἶχαν κάμποσο μεγαλώσει καὶ εἶχε ἔρθει ἡ δύναμή του. Ὁ Σαμφὼν δὲν μπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἐξευτελισμὸ πού τοῦ ἔκαναν καὶ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀπίστους. Ἀμέσως ἀγκάλιασε τὶς κολῶνες καὶ στηρίζοντας σ' αὐτὲς τὰ πόδια του εἶπε : « Ἀς πεθάνω μὲ τοὺς ἐχθροὺς μου ». Ἐβαλε λοιπὸν ὅλη τὴ δύναμή του καὶ οἱ κολῶνες ἔπεσαν καὶ γκρεμίστηκε ὁ ναός. Ὅλοι

τότε οἱ Φιλισταῖοι ποὺ ἦσαν μέσα στὸ ναό, ὡς τρεῖς χιλιάδες, κλακώθηκαν. Ἔτσι ὁ Σαμψὼν βρῆκε βέβαια ἑνδοξο θάνατο, ἀλλ' ἐκδικήθηκε πολὺ σκληρὰ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Φιλισταίου.

34. Ὁ Ἡλὶ

Ὑστερα ἀπὸ τὸ Σαμψὼν ἐγίνε κριτὴς ὁ Ἡλὶ ποὺ ἦταν ἀρχιερέας. Ὁ Ἡλὶ ἦταν πολὺ εὐσεβὴς καὶ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν. Ἦταν ὅμως χαλαρὸς στὴ διοίκησή του καὶ πολὺ μαλακὸς στὰ δυὸ παιδιὰ του Ὁφνὶ καὶ Φινεὲ ποὺ δὲ σέβονταν τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ καὶ ἀδικοῦσαν πάντοτε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους σὲ τέτοιο βαθμὸ ὥστε εἶχαν καταντήσῃ πολὺ ἐνοχλητικοί.

Ὁ Θεὸς εἰδοποίησε τὸν Ἡλὶ νὰ φαίνεται αὐστηρὸς σ' ὅλους καὶ νὰ διορθώσῃ τὰ δυὸ παιδιὰ του. Μὰ αὐτὸς ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπη ποὺ τοὺς εἶχε, δὲν τὰ τιμωροῦσε κι ἔτσι τὰ τιμώρησε ὁ Θεὸς κι αὐτὸν μαζί. Καὶ νὰ πῶς :

Στὸν πόλεμο μὲ τοὺς Φιλισταίους πῆραν μέρος καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Ἡλὶ καὶ βαστοῦσαν στὸν ὄμο του τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Οἱ Ἑβραῖοι, ἐπειδὴ δὲν τοὺς βοήθησε ὁ Θεός, νικῆθηκαν, σκοτώθηκαν τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Ἡλὶ καὶ ἡ Κιβωτὸς ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Φιλισταίων.

Ὅταν ἔμαθε ὁ Ἡλὶ πῶς σκοτώθηκαν τὰ παιδιὰ του, ἀπὸ τὴ ζάλη ποὺ τοῦ ἦρθε, ἔπεσε ἀπὸ τὸ θρόνο στὸ πάτωμα κι ἔμεινε νεκρός. Ἦταν τότε 98 χρονῶν καὶ κυβέρνησε τοὺς Ἑβραίους 40 χρόνια.

35. Ὁ Σαμουὴλ

Ὅταν πέθανε ὁ Ἡλὶ ἐγίνε κριτὴς ὁ Σαμουὴλ ποὺ ἦταν ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς κριτὲς τῶν Ἑβραίων. Ἀπὸ μικρὸς ὁ Σαμουὴλ ἔμενε κοντὰ στὸν Ἡλὶ ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε δώσει καλὴ ἀνατροφή καὶ τὸν ἔμαθε νὰ σέβεται τὸ Θεό.

Ὁ Σαμουὴλ ποὺ ἦταν κριτὴς καὶ προφῆτης, συμβούλευε τοὺς Ἑβραίους νὰ μετανοήσουν γιὰ νὰ ἔχουν τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Πραγματικὰ αὐτοὶ μετανόησαν, νίκησαν τοὺς Φιλισταίους καὶ πῆραν πάλι τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Ἔτσι στὰ 20 χρόνια ποὺ ἦταν κριτὴς ὁ Σαμουὴλ, ὁ λαὸς εἶδε πραγματικὴ ἐλευθερία κι ἔζησε εὐτυχισμένος.

“Όταν όμως ο Σαμουήλ γέρασε, έκαμε κριτές τὰ δυὸ παιδιά του ἀλλὰ οἱ Ἑβραῖοι δὲν τὰ δέχτηκαν ἐπειδὴ ἔκαναν πολλές ἀδικίες. Γι αὐτὸ ζήτησαν νὰ τοὺς χρίσῃ ἓνα βασιλιά ὅπως εἶχαν καὶ οἱ ἄλλοι λαοὶ γύρω.

Ἦ Σαμουήλ ἂν καὶ ἤξερε πὼς δὲν ἦταν ἀκόμῃ καιρὸς νὰ κυβερνηθῇ τὸ κράτος του ἀπὸ βασιλιά, μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ λαοῦ, δέχτηκε κι ἔχρισε βασιλιά τὸ Σαούλ. Αὐτὸς περιορίστηκε μόνο στὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχιερέα.

36. Ἡ ἱστορία τῆς Ροῦθ

“Όταν οἱ κριτές κυβερνοῦσαν τοὺς Ἑβραῖους, στὴ Χαναὰν ἔπεσε μεγάλη δυστυχία κι ὁ κόσμος πεινοῦσε φοβερά. Πολλοὶ τότε ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Χαναὰν ἔφευγαν σὲ ἄλλα μέρη γιὰ νὰ ζήσουν. Ἐνας ἀπ’ αὐτοὺς ἦταν κι ὁ Ἐλιμέλεχ ποὺ κατοικοῦσε στὴ Βηθλεέμ.

Ὁ Ἐλιμέλεχ λοιπὸν πήρε τὴ γυναῖκα του Νωεμὶν καὶ τὰ δυὸ παιδιά του καὶ πῆγαν νὰ ζήσουν στὴ γειτονικὴ χώρα Μωάβ μὲ τὴν ἐργασία τους. Ἐκεῖ μετὰ κάμποσα χρόνια πέθανε ὁ Ἐλιμέλεχ. Ἀμα μεγάλωσαν τὰ παιδιά ἡ Νωεμὶν τὰ πάντρεψε μὲ δυὸ καλὰ κορίτσια ἀπὸ τὴ Μωάβ, τὴν Ὁρφὰ καὶ τὴ Ροῦθ. Ἀργότερα πέθαναν καὶ τὰ δυὸ παιδιά κι ἡ χήρα Νωεμὶν ζοῦσε μὲ τίς νύφες τῆς ποὺ πολὺ τὴν ἀγαποῦσαν. Γέρασε πιά ἡ Νωεμὶν κι ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὴ Χαναὰν ποὺ ἔμεναν οἱ συγγενεῖς τῆς. Σύστησε λοιπὸν στὶς νύφες τῆς νὰ πᾶνε πάλι στὰ σπίτια τους γιὰτὶ αὐτὴ θὰ γύριζε νὰ πεθάνῃ στὴν πατρίδα τῆς.

Ἡ Ὁρφὰ ἐπὶ τέλους τὴν ἄκουσε, πήρε τὴν εὐχὴ τῆς πεθερᾶς τῆς καὶ λυπημένη γύρισε στοὺς γονεῖς τῆς.

Ἡ Ροῦθ όμως μὲ κανένα τρόπο δὲ δέχτηκε ν’ ἀφήκῃ μόνῃ τὴ δυστυχισμένη πεθερὰ τῆς.

«Δὲ θὰ σ’ ἀφήσω μόνῃ, τῆς εἶπε. “Όπου πᾶς θὰ σ’ ἀκολουθήσω. Μόνο ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίσῃ!» Ἡ Νωεμὶν εἶδε τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ἀφοσίωση τῆς Ροῦθ, τὴν πήρε μαζύ τῆς καὶ γύρισαν κι οἱ δυὸ στὴ Βηθλεέμ ὅπου ζοῦσαν πολὺ ἀγαπημένες.

Ἦταν τότε ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ. Ἡ Ροῦθ πήρε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὴν πεθερὰ τῆς καὶ κάθε ἡμέρα πήγαινε στὰ θερισμένα χωράφια τοῦ πλούσιου Βοὺζ καὶ μάζευε στάχυα.

Ὁ Βοόζ ἦταν συγγενὴς τοῦ Ἑλιμέλεχ ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερε ἡ Ροῦθ. Μιὰ ἡμέρα ὁ Βοόζ ἦρθε ἀπὸ τὴν πόλιν νὰ ἰδῇ πὼς πηγαίνει ἡ ἐργασία τοῦ θερισμοῦ. Εἶδε τότε τὴ Ροῦθ πολὺ πίσω ἀπὸ τοὺς ἐργάτες νὰ μαζεύη στάχυα ντροπαλά. Ἀπὸ περιέργεια ρώτησε τὸν ἐπιστάτη κι ἔμαθε πὼς εἶναι ἡ Μωαβίτισσα Ροῦθ. Ἐπειδὴ εἶχε ἀκούσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς νέας, τὴ λυπήθηκε καὶ λέει στοὺς θεριστὰς :

— Ἀφῆστε τὴν νὰ μαζεύη στάχυα κι ἐκεῖ ἀκόμη ποὺ δὲν ἔχουν σηκωθῇ τὰ χερόβολα. Μὴν τὴ μαλώνετε ! Κάπου - κάπου μάλιστα ν' ἀφίνετε νὰ πέφτουν στάχυα νὰ βρίσκῃ πολλὰ.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴ ἡ Ροῦθ μάζεψε πολλὰ στάχυα, τὰ κοπᾶνισε καὶ ἔβγαλε ἀρκετὸ σιτάρι. Κατόπιν γύρισε εὐχαριστημένη στὸ φτωχὸ τῆς σπίτι καὶ διηγήθηκε στὴν πεθερὰ τῆς αὐτὰ ποὺ ἔγιναν στὰ χωράφια τοῦ Βοόζ.

Ὁ Βοόζ ἦταν ἀνύπαντρος. Ἐπειδὴ δὲν ἦταν μόνον ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερος τῆς Βηθλεὲμ ἀλλ' ἀγαθὸς καὶ πολὺ τίμιος ἄνθρωπος, πρόσεξε τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ὁμορφίαν τῆς Ροῦθ, τὴ συμπάθησε καὶ ζήτησε νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ. Ἡ Νωεμὶν ἔδωκε βέβαια πρόθυμα τὴν ἄδεια κι ὁ γάμος ἔγινε μὲ μεγαλοπρέπεια ! Ἀπὸ τότε ἡ Νωεμὶν καὶ ἡ Ροῦθ μὲ τὴ βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἐγκαταστάθηκαν στὸ πλουσιόσπιτο τοῦ Βοόζ καὶ ἔζησαν εὐτυχισμέναι.

Ἀπὸ τὸ Βοόζ καὶ τὴ Ροῦθ γεννήθηκε ὁ Ὠβήδ. Ἀπὸ τὸν Ὠβήδ ὁ Ἰεσσαὶ ὁ πατέρας τοῦ Δαβὶδ κι ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Δαβὶδ γεννήθηκε ἀργότερα ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

37. Ὁ Σαοὺλ

Ὅπως εἶδαμε πρὶν, ὁ Σαμουὴλ μπροστὰ στὴν ἀπαίτηση τοῦ λαοῦ ἔχρισε βασιλιά τῶν Ἑβραίων τὸ Σαοὺλ. Ὁ Σαοὺλ ποὺ ἦταν καὶ πρῶτος βασιλιάς τῶν Ἑβραίων ἐργάστηκε μὲ δικαιοσύνη κι εὐσέβεια καὶ ὀργάνωσε καλὰ τὸ κράτος του. Μὲ

.....πῆγαινε στὸ παλάτι καὶ διασκέδαζε τὸ Σαοὺλ μὲ τὴ λύρα του.....

τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νίκησε τοὺς ἐχθροὺς ποὺ ἦσαν γύρω καὶ πρὸ παντὸς τοὺς ἰσχυροὺς πολεμιστὲς Φιλισταίους. Σὲ ὅλες τὶς ἀποφάσεις του πάντοτε ἔπαιρνε τὴ γνώμη τοῦ Σαμουὴλ κι ἄκουγε τὶς σοφὲς καὶ φρόνιμες συμβουλές του. Ἀλλ' οἱ νίκες αὐτὲς κι οἱ ἐπιτυχίες, ἔκαναν τὸ Σαοὺλ περήφανο κι

ἄδικο στοῦ λαοῦ τοῦ! Ἀπὸ τὴν περηφάνεια δὲ σεβόταν πιά τὸ Θεὸ πού τόσο τὸν προστάτευε. Ὁ γέρο—Σαμουήλ δὲν ἔπαυε νὰ ἐλέγχει τὴ διαγωγὴ τοῦ αὐτῆ καὶ τὸν συμβούλευε νὰ διορθωθῇ γιατί ὁ Θεὸς τιμωρεῖ αὐστηρὰ τὴν ἀσέβεια καὶ τὴν ἀχαριστία. Κι ἐνῶ ὁ Σαοὺλ ἄκουγε μὲ προσοχὴ τὶς φρόνιμες συμβουλὲς τοῦ σοφοῦ γέροντα, γρήγορα τὶς ξεχνοῦσε καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα γινόταν χειρότερος.

Τέλος ὁ Θεὸς γιὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ αὐτῆ τὸν τιμώρησε κι ἔγινε μελαγχολικός. Οἱ γιατροὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακουφίσουν τοῦ σύστησαν νὰ παίρνη στοῦ παλάτι ἕναν καλὸ κιθαρῳδὸ νὰ τὸν διασκεδάξῃ. Ὁ Σαοὺλ διάλεξε τότε τὸ νεαρὸ βοσκὸ Δαβίδ, παιδί τοῦ Ἰεσσαί ἀπὸ τὴ Βηθλεὲμ κι ἐκεῖνος πήγαινε στοῦ παλάτι καὶ τὸν διασκεδάζε μὲ τὴ λύρα του, μὲ διάφορους ψαλμοὺς καὶ ὠραῖα ᾄσματα.

38. Δαβὶδ καὶ Γολιάθ

Λίγον καιρὸ ἀπὸ τότε πού ἔγινε βασιλιάς ὁ Σαοὺλ, οἱ Φιλισταῖοι ἦρθαν μὲ πολὺ στρατὸ καὶ στρατοπέδωσαν σ' ἕνα βουνὸ κοντὰ στὰ σύνορα τῆς χώρας του.

Ὁ Σαοὺλ μάζεψε ἀμέσως στρατὸ, τὸν παράταξε στοῦ ἀπέναντι βουνὸ καὶ τὰ δυὸ ἀντίπαλα στρατεύματα χωρίζονταν τότε μὲ μιὰ μεγάλη κοιλάδα. Ἀπὸ τὸ ἐχθρικό στρατόπεδο ἔβγαινε κάθε ἡμέρα ἕνας γίγαντας Φιλισταῖος πάνοπλος πού λεγόταν Γολιάθ καὶ μὲ αὐθάδεια προκαλοῦσε τοὺς Ἑβραίους νὰ μονομαχήσουν. Ἔλεγε πῶς ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ νικήσῃ, αὐτοῦνοῦ ὁ στρατὸς θὰ λεγόταν νικητῆς.

Ὁ Σαοὺλ βλέποντας τὴν προσβολὴ αὐτῇ, ὑποσχέθηκε πῶς θὰ ἔδινε τὴν κόρη του γιὰ γυναῖκα σὲ κεῖνον πού θὰ σκότωνε τὸ Γολιάθ. Ὡστόσο κανεὶς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ μετρηθῇ μὲ τὸν τρομερὸ αὐτὸ γίγαντα κι οἱ Ἑβραῖοι γι αὐτὸ ἦσαν πολὺ λυπημένοι.

Μιὰ ἡμέρα ἦρθε στοῦ στρατόπεδο τῶν Ἑβραίων ὁ Δαβίδ φέρνοντας τροφὲς στ' ἀδέρφια του πού πολεμοῦσαν κι ἄκουσε τὶς ἀπειλὲς τοῦ Γολιάθ. Ζήτησε λοιπὸν τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ Σαοὺλ γιὰ νὰ πολεμήσῃ αὐτὸς τὸ Γολιάθ.

— Δὲν μπορῶ παιδί μου νὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ κάνῃς τέτοιον τόλμημα, λέει ὁ Σαοὺλ, γιατί φοβοῦμαι μήπως σκοτωθῇς ἀπὸ

τὸ Γολιάθ ποὺ εἶναι ἰσχυρὸς καὶ συνηθισμένος στὶς μονομαχίες ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι ἀκόμη νέος κι ἄπειρος ἀπὸ πόλεμο.

Ὁ Δαβίδ ποὺ σὰν νὰ πειράχτηκε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ λέει :

— Ἐγὼ βασιλιά μου μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἔσωσα πολλές φορές τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα μου ἀπὸ τὰ λιοντάρια καὶ τὴς ἀρκουδες. Καὶ τώρα πάλι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ σὲ βεβαιώνω πὼς θὰ σκοτώσω τὸν ἄπιστο καὶ ὕβριστὴ Γολιάθ !

Ὁ Σαοὺλ θαύμασε τότε τὴ θρησκευτικὴ πίστη καὶ τὴ γενναιότητα τοῦ νέου κι ἔδωκε τὴν ἄδεια. Διέταξε μάλιστα νὰ τοῦ φορέσουν ἰσχυρὴ πανοπλία καὶ νὰ τὸν γυρίσουν στὸ στρατόπεδό του νὰ πάρῃ θάρρος. Ὁ Δαβίδ ὅμως ἔβγαλε τὰ ὅπλα

“Ἐλα καὶ θὰ δώκω τὸ κρέας σου....

γιατί δὲν ἦταν συνηθισμένος μ’ αὐτά. Πῆρε λοιπὸν μιὰ σφεντόνα μὲ μερικὰ στρογγυλὰ λιθάρια κι ἓνα ραβδί καὶ προχώρησε στὸ Γολιάθ. Ἐκεῖνος ἅμα τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται μὲ τὴ σφεντόνα μόνο στὸ χέρι, τοῦ εἶχε γελώντας :

— Γιὰ σκυλί μὲ πέρασες νεαρὲ κι ἔρχεσαι μὲ τὴ σφεντόνα καὶ τὸ ραβδί ;

— Μὰ καὶ κάτι χειρότερα ἀπὸ σκυλί....! ἀπάντησε μὲ ἀπάθεια ὁ Δαβίδ.

Ὁ Γολιάθ ἀκούοντας τὰ προσβλητικὰ αὐτὰ λόγια εἶπε μιὰ βαριὰ βλαστήμια !... Κι ἔπειτα ἀγριεμένος πρόσθεσε :

— Ἐλα καὶ θὰ δώκω τὸ κρέας σου νὰ τὸ φᾶνε τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ ὄρνια.

— 'Εσὺ ἔρχεσαι μὲ ὄπλα κι ἐγὼ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ποὺ τὸν βρίζεις, εἶπε μὲ τὸ ἴδιο θάρρος ὁ Δαβὶδ ἀλλὰ καὶ μὲ ζωντανὴ πίστιν στὴ δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

'Αμέσως ἔβαλε μιὰ πέτρα στὴ σφεντόνα του, τὸν σημάδεψε καλὰ καὶ τὸν πέτυχε στὸ μέτωπο. Κι ὁ ὕβριστὴς κι ἀνίκητος Γολιάθ ἔπεσε... κάτω νεκρὸς !

Πῆγε τότε κοντὰ του ὁ Δαβὶδ, τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι μὲ τὸ ἴδιο του τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πῆγε στοὺς Ἑβραίους.

Οἱ Φιλιισταῖοι ἅμα εἶδαν πὼς σκοτώθηκε τὸ καλύτερό τους παλληκάρι, ἔφυγαν γρήγορα ἀφίνοντας πίσω ὅλα τὰ πράματά τους. Οἱ Ἑβραῖοι πῆραν τότε θάρρος καὶ τοὺς καταδίωξαν μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους.

39. Ἡ μεγαλοψυχία τοῦ Δαβὶδ

"Ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι μὲ τὸ βασιλιά τους χάρηκαν γιὰ τὸ κατόρθωμα τοῦ Δαβὶδ. Ὄταν μάλιστα ὁ Σαοὺλ γύριζε νικητὴς μὲ τὸ στρατό του, οἱ γυναῖκες μὲ τὰ παιδιά βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ Δαβὶδ καὶ φώναζαν :

— Ὁ Σαοὺλ σκότωσε χιλιάδες κι ὁ Δαβὶδ μυριάδες.

Ὁ Σαοὺλ εἶδε τὴ δόξα τοῦ Δαβὶδ κι ἐπειδὴ φοβήθηκε μὴν τοῦ πάρῃ τὸ θρόνο, τὸν μισοῦσε κι ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ὁ Δαβὶδ κατάλαβε τὸ σκοπὸ τοῦ Σαοὺλ κι ἔφυγε μὲ συντρόφους του στὰ βουνά. Ὁ Σαοὺλ τότε πῆρε στρατὸ καὶ βγήκε ἔξω στὰ βουνὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Μιὰ ἡμέρα βρῆκε μιὰ σπηλιά κι ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Κατὰ τύχην πῆγε στὴν ἴδια σπηλιά κι ὁ Δαβὶδ μὲ τοὺς συντρόφους του κι εἶδε τὸ Σαοὺλ νὰ κοιμᾶται.

"Ενας σύντροφός του τότε εἶπε στὸ Δαβὶδ νὰ σκοτώσουν τὸ Σαοὺλ καθὼς κοιμᾶται γιὰ νὰ γλιτώσουν, ἀλλὰ ὁ Δαβὶδ ἀρνῆθηκε λέγοντας πὼς δὲν ἦταν σωστὸ νὰ κάμουν τέτοιο ἔγκλημα γιατί ὁ Σαοὺλ εἶχε ὀριστη βασιλιάς ἀπὸ τὸ Θεό. "Ετσι ἀρκέστηκε νὰ κόψῃ μόνο ἓνα κομμάτι ὕφασμα ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ Σαοὺλ κι ἔφυγαν. Σὲ λίγη ὥρα ξύπνησε ὁ Σαοὺλ κι ἀπὸ τὸ κομμένο φόρεμα κατάλαβε πὼς ὁ Δαβὶδ ἐνῶ μποροῦσε, δὲ θέλησε νὰ τὸν σκοτώσῃ ! Θαυμάζοντας λοιπὸν τὴ γενναία του πράξη, ἔπαψε νὰ τὸν κυνηγᾷ καὶ κατέβηκε στὴν πόλιν.

Οἱ Φιλιισταῖοι πάλι ἔκαναν πόλεμό μὲ τοὺς Ἑβραίους καὶ σὲ μιὰ μάχη σκοτώθηκαν καὶ τὰ δυὸ παιδιά τοῦ Σαοὺλ κι αὐ-

τός πληγώθηκε βαριά. Διάταξε τότε έναν ακόλουθό του να τὸν σκοτώσῃ γιὰ νὰ μὴ τὸν πάρουν αἰχμάλωτο οἱ Φιλιισταῖοι. Κι ἐπειδὴ αὐτὸς ἀρνήθηκε, ἔβγαλε τὸ σπαθί του κι αὐτοκτόνησε.

40. Ὁ Δαβὶδ γίνεται βασιλιάς

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαοὺλ καὶ τῶν δυὸ παιδιῶν του, βασιλιάς τῶν Ἑβραίων ἔγινε ὁ Δαβὶδ ποὺ ἦταν τότε 30 χρονῶν. Ἐπειδὴ ὁ Δαβὶδ ἦταν φρόνιμος κι εἶχε μεγάλη πίστη στὸ Θεό, ἀναδείχθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους βασιλεῖς τῶν Ἑβραίων καὶ στὰ χρόνια του τὸ κράτος ἀπόκτησε μεγάλη δόξα. Ἔτσι ἀφοῦ ὀργάνωσε καλὸ στρατό, συνέχισε τὸν πόλεμο μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ καὶ κατάλαβε τὰ Ἱεροσόλυμα ποὺ τὰ κατεῖχαν τότε οἱ Ἱεβουσαῖοι. Τῇ μεγάλῃ κι ἱστορικῇ αὐτῇ πόλῃ, ποὺ ἔγινε ἀργότερα κέντρο τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Δαβὶδ τὴν ὀχύρωσε καλά, τὴν στόλισε μὲ ὠραῖες οἰκοδομὲς καὶ τὴν ἔκαμε πρωτεύουσα τοῦ ἑνδοξοῦ κράτους του. Κατόπιν ἔφτασε μιὰ πολυτελέστατη σκηνή (Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου) σ' ἕνα λόφο τῆς Ἱερουσαλὴμ ποὺ λεγόταν Σιών κι ἐκεῖ μὲ μεγάλη πομπή μετέφερε καὶ τοποθέτησε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Κατὰ τὴν πομπή αὐτὸς πήγαισε μπροστὰ κι ἔπαιζε τὴ λύρα του.

Ἀφοῦ ἡσύχασε κάμποσο καιρὸ ὁ Δαβὶδ, ἔκαμε πόλεμο καὶ μὲ ἄλλους ἐχθροὺς, τοὺς Φιλισταίους καὶ τοὺς Μωαβίτες καὶ τοὺς νίκησε. Τὸ κράτος τῶν Ἑβραίων ἔγινε τότε πολὺ ἰσχυρὸ καὶ τὰ σύνορά του ἄρχιζαν ἀπὸ τὸν Εὐφράτη ποταμὸ κι ἔφταναν ὡς τὴ Μεσόγειο θάλασσα. Ὁ στρατὸς του ἦταν ἀπὸ τοὺς καλύτερους στρατοὺς τῆς ἐποχῆς κι ἔφτανε ὡς ἐνάμιση ἑκατομῦριο!

Ἡ μεγάλη αὐτὴ δόξα ἀντὶ νὰ κάμῃ τὸ Δαβὶδ περήφανο ὅπως τὸ Σαοὺλ, τὸν ἔκαμε περισσότερο εὐσεβῆ γιατί ἤξερε πὼς ὅλα ἔγιναν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ. Γιὰ νὰ κάμῃ λοιπὸν τὸ λαό του πιὸ εὐσεβῆ ἔκαμε χορὸ ἀπὸ 4.000 μουσικοὺς καὶ ψάλτες. Ὅλοι αὐτοὶ ἔπαιρναν μέρος στὶς θρησκευτικὲς τελετὲς ὑμνῶντας τὸ Θεὸ μὲ ᾠσματα καὶ μὲ διάφορα μουσικὰ ὄργανα (κύμβαλα, κιθάρες, τύμπανα, σάλπιγγες κτλ.).

Στὸ τέλος δὴμος τοῦ βίου του ὁ Δαβὶδ ἔπεσε σὲ βαρὺ ἀμάρτημα! Ὡστόσο γρήγορα κατάλαβε τὸ σφάλμα του καὶ μετα-

νόησε πικρά. Για νά συχωρεθῇ καλύτερα ἀπὸ τὸ Θεό, ἔγραψε
ώραίους ψαλμοὺς μετανοίας καὶ συγνώμης πού τοὺς ἀκοῦμε
νά ψέλνονται στὴν ἐκκλησία :

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου
καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου
ἔξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου κλπ.

Οἱ ψαλμοὶ αὐτοὶ (Ψαλμοὶ τοῦ Δαβὶδ) εἶναι γραμμένοι σ' ἓνα
βιβλίο τῆς Ἐκκλησίας πού λέγεται Ψαλτήρι.

Ὁ Θεὸς εἶδε τὴν ἀληθινὴ μετάνοια τοῦ Δαβὶδ καὶ τὸν εἰ-
δοποίησε μὲ τὸν προφῆτη Νάθαν ὅτι τὸν συχώρεσε. Γιὰ τὸ
ἁμάρτημά του ὅμως θὰ δοκιμάσῃ μεγάλες θλίψεις καὶ στενο-
χώριες ὥσπου νά πεθάνῃ καὶ τοῦτο γιὰ νά ικανοποιηθῇ ἡ θεία
δικαιοσύνη.

41. Ὁ Ἀβεσσαλὼμ

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἡ προφητεία τοῦ Νάθαν βγῆκε
ἀληθινή. Ἐνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Δαβὶδ ἦταν ὁ Ἀβεσσαλὼμ,
ἓνας νέος ὁμορφος μὲ ὠραῖα μακριὰ μαλλιά. Ὅμως ἦταν ἀχά-

....μπλέχτηκαν τὰ μαλλιά του στὰ κλαδιά....

ριστος καὶ πολὺ φιλόδοξος. Κι ὄχι μόνο αὐτὸ ἀλλὰ κάθε ἡμέρα
δημιουργοῦσε φιλονικεῖες μὲ τὸν πατέρα του καὶ τοὺς ἀνθρώ-

πους τοῦ παλατιοῦ. Ὁ Δαβίδ προσπαθοῦσε μὲ συμβουλές νὰ κάμῃ τὸ παιδί του νὰ διορθωθῇ ἀλλ' αὐτὸ τίποτε.

Ἔτσι μόλις ὁ Ἀβεσσαλώμ μεγάλωσε, ἔκαμε ἐπανάσταση νὰ πάρῃ τὸ θρόνο τοῦ πατέρα του. Ἐπειδὴ δὲν πέτυχε ἔφυγε μὲ τοὺς συντρόφους του στὰ βουνά. Ὁ Δαβίδ ἔστειλε στρατὸ νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐπαναστάτες κι ἔδωκε διαταγὴ νὰ μὴ σκοτώσουν τὸν Ἀβεσσαλώμ ἂν τὸν πιάσουν.

Οἱ ἐπαναστάτες νικήθηκαν κι ὁ Ἀβεσσαλώμ φεύγοντας καβάλα νὰ σωθῇ, πέρασε τρέχοντας κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο καὶ μπλέχτηκαν τὰ μαλλιά τοῦ στὰ κλαδιά. Ἐκεῖ ἔμεινε κρεμασμένος ὥς ὅτου σὲ λίγο ἤρθαν οἱ στρατιῶτες καὶ τὸν ἔπιασαν. Κατόπιν ἔφτασε ὁ στρατηγὸς Ἰωάβ ποὺ ἦταν προσωπικὸς ἐχθρὸς του καὶ ξεχνώντας τὴ διαταγὴ τοῦ Δαβίδ τὸν σκότωσε.

Ὅταν ἔμαθε ὁ Δαβίδ πὼς σκοτώθηκε τὸ παιδί του, χτυποῦσε τὸ σιῆθος ἀπὸ τὴ λύπη του καὶ κλαίοντας ἔλεγε: «Ἀγαπημένο μου παιδί καλύτερα νὰ πέθαινα ἐγὼ παρά ποὺ πέθανες σύ».

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀβεσσαλώμ κλόνισε πολὺ τὴν ὑγεία τοῦ Δαβίδ καὶ πέθανε γρήγορα ἀφοῦ βασίλευσε 40 χρόνια, ἀπὸ τὸ 1055 ὥς τὸ 1015 πρὶν Χριστοῦ.

42. Ὁ Σολομών

Ὅταν πέθανε ὁ Δαβίδ, ἔγινε βασιλιάς τὸ παιδί του ὁ Σολομών ποὺ ἦταν εἰρηνικὸς καὶ πολὺ εὐσεβής. Πρώτη του δουλειὰ μόλις ἀνέβηκε στὸ θρόνο ἦταν νὰ κάνῃ θυσίες στὸ Θεὸ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Τὸ βράδυ ποὺ κοιμήθηκε, ὁ Θεὸς παρουσιάστηκε καὶ τοῦ εἶπε τί θέλει νὰ τοῦ δώσῃ: Δόξα, πλοῦτη ἢ σοφία;

Ὁ Σολομών τοῦ ζήτησε μόνο σοφία γιὰ νὰ κυβερνήσῃ καλὰ τὸ λαὸ του. Μὰ ὁ Θεὸς ποὺ εἶδε τὴ φρόνησίν του τοῦ ἔδωκε καὶ τὰ τρία δηλαδὴ καὶ δόξα καὶ πλοῦτη καὶ σοφία.

Ἀπὸ τότε ὁ Σολομών κυβερνοῦσε τὸ λαὸ μὲ σοφία καὶ δικαιοσύνη κι ἡ φήμῃ του μέσα στὸ κράτος τοῦ ἦταν μεγάλη. Ἡ δικαιοσύνη ποὺ ἔδινε στοὺς ἀνθρώπους ἔμεινε ἱστορικὴ.

Μιά φορὰ παρουσιάστηκαν σ' αὐτὸν δυὸ γυναῖκες. Αὐτὲς εἶχαν ἀπὸ ἓνα μικρὸ παιδί καὶ κοιμοῦνταν μὲ τὰ παιδιά τους σ' τὸ ἴδιο δωμάτιο. Ἐνα βράδυ ἡ μιὰ πλάκωσε τὸ παιδί της

καὶ πέθανε. Ὅταν σὲ λίγο ξύπνησε καὶ τὸ εἶδε νεκρό, τὸ ἔβαλε κοντὰ στὴν ἄλλη καὶ τῆς πῆρε τὸ δικό της.

Ξύπνησε ἀργότερα κι ἡ ἄλλη, εἶδε κοντά της τὸ νεκρὸ παιδί καὶ τρόμαξε. Εὐκολὰ ὅμως γνώρισε πὼς δὲν ἦταν δικό της καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ πραγματικὸ παιδί της. Ἡ ἄλλη πάλι ἐπέμενε πὼς τὸ ζωντανὸ παιδί εἶναι τὸ δικό της κι ἔτσι κατέφυγαν στὸ βασιλιά νὰ λύση τὴ διαφορά τους.

Ὁ Σολομὼν ἄκουσε μὲ προσοχὴ καὶ τίς δυό. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε μάρτυρες νὰ τὸν διαφωτίσουν, σὰ σοφὸς ποὺ ἦταν, σκέφτηκε αὐτὴ τὴ λύση: Διάταξε ἓνα στρατιώτη νὰ κόψη μὲ τὸ σπαθὶ σὲ δυὸ τὸ ζωντανὸ παιδί καὶ νὰ δώση στὴν κάθε μιὰ ἀπὸ μισό. Ἡ πραγματικὴ τότε μητέρα ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴ σφαγῇ τὸ παιδί της κι ἄς τὸ ἔπαιρνε ἡ ἄλλη ποὺ δὲν ἦταν δικό της. Ὁ Σολομὼν ἀπ' αὐτὸ κατάλαβε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ μητέρα καὶ τῆς ἔδωκε τὸ παιδί της.

43. Ἔργα τοῦ Σολομῶντος

Ἡ βασιλεία τοῦ Σολομῶντος κράτησε 40 περίπου χρόνια κι ἦταν καθ' ὅλα εἰρηνικὴ. Ὁραῖα ἀνάκτορα, πολλὰ δημόσια κι ἰδιωτικὰ μέγαρα, πλατεῖες, ἀγορὲς κι ἄλλα ἔργα πολιτισμοῦ κι ἐξωραϊστικά, στόλισαν τότε τὴν πρωτεύουσα κι ἄλλες πόλεις τοῦ βασιλείου του. Γι' αὐτὸ ἡ ἐποχὴ αὐτὴ στὴν ἱστορίαν τῶν Ἑβραίων λέγεται **Χρυσοῦς αἰώνας τοῦ Σολομῶντος** καὶ παραβάλλεται μὲ τὸν αἰῶνα τοῦ δικοῦ μας Περικλῆ.

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως ἔργο ποὺ ἔκαμε τὸ ὄνομα τοῦ σοφοῦ κι εἰρηνικοῦ αὐτοῦ βασιλιᾶ ἀθάνατο κι ἄπλωσε τὴ φήμη του στὰ πέρατα τῆς γῆς, ἦταν ὁ περίφημος **Ναὸς τοῦ Σολομῶντος**. Τὸ τεράστιο αὐτὸ ἔργο ἄρχισε στὰ Ἱεροσόλυμα στὰ 1011 π. Χ. ξοδεύτηκε ἄφθονο ἀσήμι καὶ χρυσάφι ὥσπου νὰ περατωθῇ κι ἐργάστηκαν 183.600 ἄνθρωποι ἐπὶ ἐφτάμιση χρόνια!... Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὁ Σολομὼν τὰ τεράστια ἔξοδα γιὰ τὸ ναὸ καὶ τ' ἄλλα ἔργα, ἔβαλε βαριὰ φορολογία στὸ πλούσιο κι ἐκτεταμένον κράτος του.

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ ἔγιναν μὲ ἀφάνταστη μεγαλοπρέπεια. Ὁ Σολομὼν θαμπωμένος ἀπὸ τὴν ωραιότητα, τὸν πλοῦτο καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ναοῦ, ἀντὶ νὰ ὑπερηφανευτῇ, εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ ποὺ τὸν ἀξίωσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ὄνειρο τοῦ

πατέρα του. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, ὑπενθύμισε στὸ λαό του νὰ ἔχῃ μεγαλύτερη πίστη καὶ ἀφοσίωση στὸ Θεό.

Κατόπιν ἐγίνε ἡ μεταφορὰ τῆς Κιβωτοῦ τῆς Διαθήκης ἀπὸ τὴ σκηνὴ πού εἶχε κάμει ὁ Δαβὶδ στὸ ναὸ μὲ μεγάλες τιμές. Ἀπὸ τότε οἱ Ἑβραῖοι πίστευαν πὼς ὁ Θεὸς ἔμενε στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος καὶ πὼς ἐκεῖ μόνο ἔπρεπε νὰ τὸν λατρεύουν.

Ὁ Σολομὼν βασίλευσε 40 χρόνια καὶ πέθανε στὰ 937 π. Χ. Τὸ σῶμα του τὸ ἔθαψαν κοντὰ στὸν τάφο τοῦ πατέρα του.

44. Ὁ Ροβοὰμ κι ὁ Ἱεροβοὰμ

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σολομῶντος ἐγίνε βασιλιάς ὁ γιὸς του Ροβοὰμ. Ὁ λαὸς ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ πληρώνῃ τοὺς βαριοὺς φόρους πού εἶχε βάλει ὁ πατέρας του νὰ φτιαχῇ τὸ ναὸ καὶ τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ. Γι' αὐτὸ οἱ πιὸ γέροι κι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ στὴν ἐθνοσυνέλευση, ζήτησαν ἀπὸ τὸ Ροβοὰμ νὰ λιγοστεύῃ τοὺς φόρους γιατί τὰ μεγάλα αὐτὰ ἔργα τελείωσαν κι ὁ λαὸς δὲν ἄντεχε πιά. Αὐτὸς ὅμως ὄχι μόνο δὲν ἄκουσε κανένα ἀλλὰ βασάνιζε πιὸ πολὺ τὸ λαὸ καὶ φερνόταν τυραννικά!

Ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν ἀποκηρύξουν ὅλες οἱ φυλές, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμὶν κι ἔκαμαν βασιλιά τὸ γενναῖο ἀξιωματικὸ Ἱεροβοὰμ.

Κατὰ συνέπεια τὸ βασίλειο τῶν Ἑβραίων χωρίστηκε σὲ δυὸ : Στὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα μὲ βασιλιά τὸ Ροβοὰμ καὶ πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὸ βασίλειο Ἰσραὴλ μὲ βασιλιά τὸν Ἱεροβοὰμ καὶ πρωτεύουσα τὴν πόλιν Σαμάρεια.

Ἡ διαίρεση αὐτὴ ἦταν καταστρεπτικὴ καὶ γιὰ τὰ δυὸ βασίλεια γιατί ὄχι μόνο ἔχασαν τὴ δύναμή τους ἀλλὰ καὶ γιατί πολλὲς φορὲς ἀπὸ ἀντιζηλία ἤρθαν σὲ πολέμους μετὰξὺ τους. Παρ' ὅλη ὅμως τὴ διάσταση αὐτὴ δὲν ἦταν καὶ δύσκολο νὰ ἐνωθοῦν πάλι σ' ἓνα βασίλειο, ἀφοῦ εἶχαν στενοὺς θρησκευτικούς δεσμοὺς καὶ κοινὴ ἱστορία. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν συνέφερε στὸν Ἱεροβοὰμ γιατί σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, πρωτεύουσα ἔπρεπε νὰ εἶναι τὰ Ἱεροσόλυμα κι ὄχι ἡ Σαμάρεια. Γιὰ νὰ ἀσφαλίσῃ λοιπὸν τὸ θρόνο καὶ γιὰ νὰ κάμῃ βαθύτερο τὸ χάσμα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δυὸ βασίλεια, ἀπαρνῆθηκε τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ εἰσήγαγε στὸ βασίλειό του τὴν εἰδωλολατρεία.

Τὴν ἴδια πολιτικὴ ἀκολούθησαν στὰ μετέπειτα χρόνια κι οἱ διάδοχοί του. Ἔτσι τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ παίρνοντας τὸ δρόμο τῆς ἀσέβειας καὶ τῆς ὑλικῆς διαφθορᾶς, ἂν καὶ μεγαλύ-
τερο, εἶχε πολὺ ἀδυνατίσει.

Ὁ Θεὸς βλέποντας τὸν κατήφορο τοῦ λαοῦ, ἔστειλε κάτι διαλεχτοὺς ἄντρες, τοὺς **προφῆτες**, νὰ τὸν ἐπαναφέρουν στὸν ἀληθινὸ δρόμο. Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ ἄντρες μολονότι πολὺ ἐργά-
στηκαν καὶ προειδοποίησαν τὸ λαὸ πὼς ἂν δὲν μετανοήσῃ θὰ τιμωρηθῇ ἀπὸ τὸ Θεό, δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Ἔτσι ἀσέβεια καὶ ἀνομία κυριαρχοῦσε παντοῦ καὶ ἡ θεία τιμωρία ἦταν βεβαία!

Διακόσια περίπου χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἐγίνε βασιλιάς ὁ Ἱεροβοάμ, οἱ Ἀσσύριοι μὲ τὸ βασιλιά τους Σαλμανάσαρ μῆ-
καν στὴ χώρα. Μετὰ πολιορκία τριῶν ἐτῶν κατὰλαβαν καὶ τὴν πρωτεύουσα Σαμάρεια τὸ 722 π. Χ. καὶ τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσ-
ραὴλ ὑποτάχθηκε στοὺς Ἀσσυρίους. Ἀπὸ τοὺς κατοίκους του πολλοὶ σκοτώθηκαν, ἄλλοι πάρθηκαν αἰχμάλωτοι καὶ λίγοι ἔμειναν στὴν πατρίδα τους ὑπόδουλοι.

Οἱ λίγοι Ἰσραηλῖτες ποὺ ἔμειναν στὴν πατρίδα τους, ἀνα-
κατεύτηκαν ἀργότερα μὲ ἀποίκους εἰδωλολάτρες Ἀσσυρίους. Ἀπὸ τὴν ἐπιμειξία τῶν δυὸ αὐτῶν λαῶν, βγήκε ἓνας νέος λαὸς οἱ **Σαμαρεῖτες**. Μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες οἱ Ἰουδαῖοι ποὺ ἔμειναν πιστοὶ
στὴ θρησκεία τῶν πατέρων τους, δὲν εἶχαν καμιὰ σχέση καὶ
τοὺς μισοῦσαν γιατί δὲν ἦσαν γνήσιοι ἀπόγονοι τοῦ Ἰσραὴλ.

45. Κατάλυση βασιλείου τοῦ Ἰούδα.

Αἰχμαλωσία τῆς Βαβυλώνας

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα τὸ κυβέρνησαν εὐσεβεῖς καὶ ἰσχυ-
ροὶ βασιλεῖς. Γι' αὐτὸ ἔμεινε περισσότερα χρόνια πιστὸ στὴ
θρησκεία τῶν πατέρων του καὶ ἄντεξε πολὺν καιρὸ στοὺς πο-
λέμους μὲ τοὺς γειτονικοὺς ἐχθροὺς του. Τέλος ὕστερα ἀπὸ
πολλὰ χρόνια κι ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι ἐγίναν εἰδωλολάτρες κι ἀντὶ
νὰ μετανοήσουν γίνονταν πῶς ἀσεβεῖς. Ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τοὺς
τιμωρήσῃ ἔστειλε τότε τὸ βασιλιά τῶν Βαβυλωνίων **Ναβουχο-
δονόσορα**. Αὐτὸς ἀφοῦ κυρίεψε τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ κατά-
στρεψε τὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος, πήρε πολλοὺς Ἰουδαίους μὲ
τὸ βασιλιά τους Ἰωακείμ αἰχμαλώτους καὶ γύρισε στὴ Βαβυ-

λώνα. Ἐκεῖ οἱ Ἰουδαῖοι ἔμειναν ἄρκετὰ χρόνια καὶ ὑπόφεραν πολλὰ βάσανα !... Θυμήθηκαν τότε τὰ ἁμαρτήματά τους καὶ ζητοῦσαν ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συχωρέσῃ καὶ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ γυρίσουν στὴν ἀγαπημένη τους πατρίδα ! Κάθε Σάββατο, ἔχοντας μαζί τοὺς προφῆτες ποὺ τοὺς ἀκολούθησαν στὴν αἰχμαλωσία, μαζεύονταν στὴν ὄχθῃ τοῦ Εὐφράτη ποταμοῦ ποὺ περνάει ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα, γύριζαν τὸ πρόσωπο κατὰ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ θρηνοῦσαν τὴ δυστυχία τους...

Τέλος ὁ Θεὸς εἶδε τὴν ἀληθινὴ μετάνοιά τους καὶ τοὺς συχώρεσε. Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ αἰχμαλωσία 50 περίπου χρόνων, ὁ βασιλιάς τῆς Περσίας Κύρος κυρίεψε τὴ Βαβυλώνα καὶ ἄφησε ἐλεύθερους τοὺς Ἰουδαίους νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους, τὸ 536 π. Χ. Μαζί τους πῆραν καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ποὺ τοὺς εἶχε πάρει ὁ Ναβουχοδονόσορας. Μὲ χαρὰ τότε οἱ Ἰουδαῖοι ἐγκαταστάθηκαν στὴν πατρίδα τους καὶ ἄρχισαν νὰ ξαναχτίζουν τὸ Ναὸ τους.

Οἱ Πέρσες κράτησαν τὴν Παλαιστίνην 200 περίπου χρόνια. Κατόπιν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κυρίεψε τὸ ἀπέραντο Περσικὸ κράτος καὶ μαζί μὲ ἄλλες χώρες κατάλαβε καὶ τὴν Παλαιστίνην. Οἱ Ἰουδαῖοι τότε μὲ τὸν ἀρχιερέα τους ἀντὶ νὰ ἀντισταθοῦν βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα καὶ ὑποδέχτηκαν μὲ τιμὲς τὸ νικητὴ Ἑλληνα βασιλιά. Ἡ συμπεριφορὰ αὐτῇ τῶν Ἰουδαίων ἄρεσε στὸν Ἀλέξανδρο καὶ σεβάστηκε τὴ θρησκεία τους.

Ἀλλὰ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὁ διάδοχος του Ἀντίοχος ὁ Α΄ βασιλιάς τῆς Συρίας, θέλησε μὲ τὴ βία νὰ ἐξελληνίσῃ τοὺς Ἰουδαίους, νὰ τοὺς κάμῃ ν' ἀπαρνηθοῦν τὴ θρησκεία τους καὶ νὰ γίνουν εἰδωλολάτρες. Μπήκε μάλιστα στὸ ναὸ κι ἄφοῦ τὸν λεηλάτησε ἔστησε μέσα βωμοὺς σὲ διάφορους θεοὺς. Ἡ κακὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ἀντίοχου προκάλεσε φυσικὰ μεγάλῃ ἀντίδραση τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ πολλοὶ προτίμησαν τὸ θάνατο παρὰ ν' ἀρνηθοῦν τὴ θρησκεία τῶν πατέρων τους. Ἐνας μάλιστα Ἰουδαῖος ἱερέας, ὁ **Ματαθίας**, σκότωσε τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Ἀντίοχου ποὺ θέλησαν νὰ τὸν κάμουν μὲ τὴ βία νὰ θυσιάσῃ στὰ εἰδῶλα. Κατόπιν ὀργάνωσε ἰσχυρὸ στρατὸ ἀπὸ πιστοὺς Ἰουδαίους καὶ κήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ Ἀντίοχου. Στὸ μεταξὺ ὁ Ματαθίας πέθανε καὶ συνέχισαν μὲ φανατισμὸ τὸ ἔργο τὰ πέντε παιδιά του ποὺ

ονομάσθηκαν **Μακκαβαῖοι**. Τέλος οἱ Μακκαβαῖοι ἔδιωξαν τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη κι ἐλευθέρωσαν τὴν πατρίδα τους.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Μακκαβαίων φάνηκαν στὴν Παλαιστίνη δυὸ μεγάλες μερίδες :

Ἡ μιὰ τῶν **Σαδδουκαίων** ποὺ κανόνιζε τὰ πολιτικά κι ἡ ἄλλη τῶν **Φαρισαίων** ποὺ κανόνιζε τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα τῶν Ἰουδαίων.

Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ οἱ μερίδες αὐτὲς ἤρθαν σὲ διχόνοια. Οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ διαίρεση αὐτὴ ἔγιναν ἁμαρτωλοὶ καὶ τὸ Ἰουδαϊκὸ κράτος ἔχασε πιά τὴ δύναμή του. Τότε (στὰ 63 πρὸ Χριστοῦ) βρῆκε εὐκαιρία ὁ στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων Πομπήιος καὶ ὑπέταξε ὅλη τὴν Παλαιστίνη στοὺς Ρωμαίους.

Πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ὅταν* ἀκόμη οἱ Ρωμαῖοι ἦσαν κυρίαρχοι στὴν Παλαιστίνη, γεννήθηκε ἐκεῖ ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟ

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Προφήτες ἦσαν ἄνθρωποι σοφοὶ με μεγάλη θρησκευτική πίστη, ἀποσταλμένοι ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ ἐλέγχουν τὶς κακὲς πράξεις τῶν ἀνθρώπων. Πάντοτε ἀπειλοῦσαν τὸ λαὸ καὶ τοὺς βασιλεῖς ὅτι θὰ τιμωρηθοῦν ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὰ ἁμαρτήματά τους ἂν δὲν μετανοήσουν. Ἐπειδὴ πρόλεγαν τὶ θὰ γίνῃ στὸ μέλλον ὀνομάστηκαν προφῆτες. Οἱ μεγαλύτεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν: ὁ Ἡλίας, ὁ Ἡσαΐας, ὁ Ἰζεμίας, ὁ Δανιὴλ καὶ ὁ Ἰωνᾶς.

46. Ὁ Ἡλίας

Ὁ Ἡλίας ἦταν πολὺ εὐσεβὴς καὶ δίδασκε τοὺς Ἑβραίους τὴν ὀρθὴ θρησκεία. Κατηγοροῦσε με θάρρος τοὺς εἰδωλολάτρες καὶ τοὺς συμβούλευε νὰ φυλᾶνε τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν βασιλιάς ὁ εἰδωλολάτρης Ἀχαάβ ποὺ λάτρευε γιὰ θεὸ τὸ εἶδωλο Βαάλ. Ὁ Ἡλίας παρουσιάστηκε στὸν Ἀχαάβ καὶ τὸν εἰδοποίησε πὼς ἐπειδὴ ξέχασαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ, δὲ θὰ ἔβρεχε τρία χρόνια. Αὐτὸς ἔφυγε στὴν κοιλάδα Χορράθ ὅπου ζοῦσε καταμόναχος καὶ τὸν ἔτρεφε ἕνας κόρακας.

Πραγματικά, ὅπως προφήτεψε ὁ Ἡλίας, δὲν ἔβρεξε τρία χρόνια κι οἱ ἄνθρωποι ὑπόφεραν ἀπὸ τὴν πείνα.

Τότε παρουσιάστηκε πάλι στὸ βασιλιά Ἀχαάβ ὁ Ἡλίας καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἂν ὁ Βαάλ εἶναι ἀληθινὸς Θεός, νὰ σφάξῃ ἕνα βόδι καὶ νὰ τὸ βάλουν πάνω στὰ ξύλα γιὰ θυσία. Κατόπιν οἱ ἱερεῖς νὰ παρακαλέσουν τὸ Βαάλ ν' ἀνάψῃ ἡ φωτιὰ μόνη της. Ἄν ἄναβε, τότε θὰ ἦταν ἀληθινὸς Θεός. Ὑστερα θὰ παρακαλοῦσε κι αὐτὸς τὸ δικό του Θεό.

Ὁ Ἀχαάβ μάζεψε 450 ἱερεῖς κι ἀφοῦ ἐτοιμάστηκε ἡ θυσία,

ὅλοι τους παρακάλεσαν τὸν Βαάλ ν' ανάψη ἡ φωτιά. Μὰ ἡ φωτιά, ὅπως ἦταν φυσικό, δὲν ἀναβε. Κατόπιν παρακάλεσε κι ὁ Ἡλίας τὸν πραγματικὸ Θεὸ κι ἡ φωτιά ἀναψε.

Ὁ Ἀχαάβ κι ὅλος ὁ λαὸς πίστεψαν τότε στὸ Θεὸ τοῦ Ἡλίου κι ἀμέσως ἄρχισε νὰ βρέχη.

...ζοῦσε καταμόναχος καὶ τὸν ἔτρεφε ἓνας κόρακας

Ὁ Ἡλίας ἔκανε καὶ πολλὰ ἄλλα θαύματα κι ὅλοι τὸν σέβονταν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν. Τέλος ἓνα σύννεφο τὸν πῆρε κοντὰ στὸ Θεό. Ὅταν ζοῦσε ὁ Χριστὸς, παρουσιάστηκε μὲ τὸ Μωυσῆ στὸ ὄρος Θαβώρ κι ἐκεῖ ἐγίνε ἡ μεταμόρφωση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὴ μνήμη τοῦ προφήτη Ἡλία γιορτάζουμε στὶς 20 Ἰουλίου κι οἱ ἐκκλησίες του χτίζονται πάνω στὰ βουνὰ ἐπειδὴ τοῦ ἄρεσε νὰ ζῇ μοναχὸς του σὲ ψηλὰ μέρη.

47. Ὁ Ἡσαΐας

Ὁ Ἡσαΐας ἦταν ὁ μεγαλύτερος προφήτης. Κι αὐτὸς μὲ θάρρος κατηγοροῦσε τοὺς κακοὺς καὶ τοὺς εἰδωλολάτρες. Πάντα συμβούλευε τοὺς ἀνθρώπους νὰ εἶναι ἀγαπημένοι μεταξὺ τους γιατί ὁ Θεὸς δὲν εὐχαριστεῖται μὲ δῶρα καὶ θυσίες παρὰ μόνο μὲ καλὲς πράξεις καὶ προσευχές.

Ὁ Ἡσαΐας προφήτεψε πὼς οἱ Ἑβραῖοι θὰ ὑποδουλωθοῦν σὲ ξένους λαοὺς γιατί ἦταν ἀσεβεῖς. Προφήτεψε ἀκόμη καθαρὰ καὶ μέ λεπτομέρεια τὴ γέννηση, τὴ διδασκαλία, τὰ πάθη καὶ τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ πολλὲς ἄλλες προφητεῖες ποὺ ὅλες βγῆκαν ἀληθινές.

Ἐπειδὴ κατάκρινε μὲ θάρος καὶ τὸ βασιλιὰ Μανασσῆ γιὰ τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς παρανομίες του, αὐτὸς θύμωσε καὶ διάταξε νὰ τὸν βασανίσουν καὶ τελευταῖα τὸν σκότωσαν.

Οἱ προφητεῖες τοῦ Ἡσαΐα σώζονται σ' ἓνα βιβλίο ποὺ λέγεται : «Βιβλίο προφητειῶν».

48. Ὁ Ἱερεμίας

Ὑστερα ἀπὸ τὸν Ἡσαΐα παρουσιάστηκε προφήτης, ἀπὸ πολὺ νέος, ὁ Ἱερεμίας. Ὅπως κι οἱ ἄλλοι ἔτσι κι αὐτός, συμβούλευε τὸ λαὸ ν' ἀκούη τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τὶς ἐξηγῇ πάντοτε. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως δὲν τὸν ἄκουαν. Ὅταν ὁ Ἡσαΐας προφήτεψε πὼς ἀπὸ τὴν ἀσέβειά τους, ἡ Ἱερουσαλὴμ θὰ καταστραφῇ ἀπὸ ἄλλους λαοὺς κι οἱ Ἑβραῖοι θὰ πάθουν μεγάλα κακὰ, ὅλοι τους τότε τὸν μισοῦσαν καὶ τὸν βασάνιζαν. Τέλος ὁ βασιλιάς Σεδέκιος διάταξε καὶ τὸν φυλάκισαν.

Ἀμα ἀργότερα ὁ βασιλιάς τῆς Βαβυλώνας Ναβουχοδονόσορας κυρίεψε τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν κατὰστρεψε, τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τὸν ἄφησε ἐλεύθερο.

Ὁ Ἱερεμίας ἔγραψε τοὺς ὠραίους καὶ συγκινητικοὺς θρήνους γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ ποὺ λέγονται Ἱερεμιάδες. Ἀκόμη συνιστοῦσε στοὺς πατριῶτες του νὰ μετανοήσουν ὁπότε θὰ συγχωρεθοῦν ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ θὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ γυρίσουν ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία καὶ νὰ ξαναχτίσουν τὴν πόλη καὶ τὸ Ναὸ τους. Ὁ Ἱερεμίας ἔγραψε ἐπίσης καὶ πολλὲς ἄλλες προφητεῖες ποὺ τὶς ἀκοῦμε στὴν ἐκκλησία.

49. Ὁ Δανιὴλ

Μαζί μὲ τοὺς τόσοις αἰχμαλώτους ποὺ πῆρε στὴ Βαβυλώνα ὁ Ναβουχοδονόσορας, ἦσαν καὶ τέσσερα εὐγενικὰ παιδιὰ : ὁ Δανιὴλ, ὁ Ἀνανίας, ὁ Ἀζαρίας κι ὁ Μισαήλ. Τὰ παιδιὰ

αὐτὰ τὰ πῆρε στοὶ παλάτι καὶ μὲ σοφοὺς δασκάλους τὰ ἔμαθε πολλὰ γράμματα γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ βασιλείου του.

Ὁ Δανιὴλ ἔγινε προφήτης κι ἔμενε στοὶ παλάτι. Οἱ ἄλλοι τρεῖς προώδεσαν πολὺ καὶ πῆραν μεγάλες θέσεις στοὶ βασιλεῖο τῆς Βαβυλώνας. Οἱ ἄρχοντες ζήλευαν τοὺς τρεῖς αὐτοὺς Ἰουδαίους κι ἀποφάσισαν νὰ τοὺς καταστρέψουν. Ἔπεισαν λοιπὸν τὸ βασιλιά τους κι ἔκαμε μιὰ χρυσοῦ εἰκόνα του μεγάλη καὶ τὴν ἔστησαν στὴν πεδιάδα τῆς Βαβυλώνας. Ἐκεῖ κάλεσε ὅλους τοὺς ἄρχοντες καὶ τὸ λαὸ καὶ διάταξε ὅτι μόλις θὰ χτυποῦσαν οἱ σάλπιγγες θὰ ἔπεφταν ὅλοι κάτω νὰ προσκυνήσουν τὴν εἰκόνα. Ὅποιος δὲ θὰ προσκυνοῦσε, θὰ ριχνόταν σ' ἓνα φλογερὸ καμίνι ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά. Συμβούλευαν αὐτὰ οἱ ἄρχοντες γιὰτὶ γνώριζαν πὼς οἱ τρεῖς νέοι δὲ θὰ προσκυνοῦσαν τὸ εἶδωλο. Ὁ Δανιὴλ ἔλειπε τότε σ' ἄλλη πόλη.

Πραγματικὰ ἔτσι κι ἔγινε. Μόλις χτύπησαν οἱ σάλπιγγες ὅλοι ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς, τὸν Ἀνανίαν, τὸν Ἀζαρία καὶ τὸν Μισαήλ ποὺ ἦσαν πιστοὶ στὸν ἀληθινὸ Θεό.

Ὁ Ναβουχοδονόσορας διάταξε καὶ τοὺς ἔριξαν στοὶ φλογερὸ καμίνι μὰ αὐτοὶ ἀντὶ νὰ καοῦν περπατοῦσαν στὶς φλόγες καὶ δόξαζαν τὸ Θεό! Ὁ Ναβουχοδονόσορας εἶδε τὸ θαῦμα κι ἔβγαλε τοὺς νέους ἀπὸ τὸ καμίνι, ἔριξε μέσα τοὺς ἐχθρούς του κι ἀμέσως κἀκαν. Κατόπιν τοὺς προβίβασε κι ἔδωκε διαταγὴ στοὶ λαὸ νὰ μὴν προσκυνῇ ἄλλο Θεὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Θεὸ τῶν τριῶν νέων ποὺ εἶναι ὁ μόνος καὶ ἀληθινὸς Θεός.

Ὁ Δανιὴλ ἐξήγησε πολλὰ ὄνειρα τοῦ Ναβουχοδονόσορα καὶ ὅλα βγῆκαν ὅπως τὰ εἶπε. Γι' αὐτὸ ὁ Ναβουχοδονόσορας τὸν ἐξετίμησε περισσότερο καὶ τὸν ἔκαμε ἀνώτερο ἄρχοντα τοῦ κράτους του.

50. Ὁ Δανιὴλ στοὶ λάκκο τῶν λιονταριῶν

Ὅταν πέθανε ὁ Ναβουχοδονόσορας, ἔγινε βασιλιάς τῆς Βαβυλώνας ὁ γιός του Βαλτάσαρ. Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσα χρόνια ὁ βασιλιάς τῶν Περσῶν Δαρεῖος κατάλαβε τὴ Βαβυλώνα κι ἔσφαξε πολλοὺς αἰχμαλώτους Βαβυλωνίους. Μαζί μ' αὐτοὺς ἔσφαξε καὶ τὸ βασιλιά τους. Ἐκεῖ ὁ Δαρεῖος γνώρισε τὸ Δανιὴλ,

εΐδε τὴ σοφία καὶ γενικὰ τὴ μεγάλη του ἀξία καὶ τὸν ἀναγνώρισε τρίτον ἄρχοντα στὸ κράτος του.

Ἄλλὰ οἱ Πέρσες ἀξιωματικοὶ ζήλευαν τὴ Δόξα τοῦ Δανιὴλ καὶ τὸν συκοφάντησαν στὸ βασιλιά τους ὅτι δὲ σέβεται τὶς διαταγές του. Ὁ Δαρεῖος πίστεψε καὶ διάταξε νὰ τὸν ρίξουν σ' ἓνα λάκκο ποὺ ὑπῆρχαν νηστικά λιοντάρια. Ἀγγελος ἀόρατος κατέβηκε τότε, ἔκλεισε τὰ στόματα τῶν λιονταριῶν κι αὐτὰ κοίταζαν τὸ Δανιὴλ σὰν νὰ ἦταν ἡμερα. Ἐκεῖνος γονατιστὸς ἔψαλλε

Κοίταζαν τὸ Δανιὴλ σὰν νὰ ἦσαν ἡμερα....

καὶ δόξαζε τὸ Θεό. Ἀμα ὁ Δαρεῖος εἶδε τὸ θαῦμα αὐτό, διάταξε κι ἔβγαλαν τὸ Δανιὴλ ἀπὸ τὸ λάκκο κι ἔριξαν μέσα τοὺς ἐχθρούς του. Τὰ λιοντάρια τοὺς κατεσπάραξαν ἀμέσως.

Ὁ Δανιὴλ ἔγραψε πολλὲς προφητεῖες. Μεταξὺ τῶν ἄλλων προεῖπε καὶ πὼς τὸ Περσικὸ κράτος θὰ καταλυθῇ ἀπὸ τὸ Μεγάλο Ἀλέξανδρο.

51. Ὁ Ἰωνᾶς

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ Δανιὴλ καὶ παρουσιάστηκε ἄλλος προφήτης ὁ Ἰωνᾶς. Ὁ Θεὸς διάταξε τὸν Ἰωνᾶ νὰ πάη στὴ μεγάλη πόλη Νινευὴ καὶ νὰ διδάξῃ τοὺς κα-

τοίκους πού ἦσαν ἀσεβεῖς. Τοῦ εἶπε πῶς ἂν δὲ μετανοήσουν θὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Ὁ Ἰωνᾶς ὅμως ἀντὶ νὰ πάῃ στὴ Νινευή, κατέβηκε στὴν Ἰόππη, μῆκε σ' ἓνα πλοῖο καὶ ταξίδευε γι ἄλλη πόλὴ τῇ Θαρσεῖς. Ὁ Θεὸς πού εἶδε τὴν παρακοὴ τοῦ Ἰωνᾶ ἔστειλε μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ πλοῖο κινδύνεψε νὰ βουλιάξῃ.

Οἱ ναῦτες τοῦ πλοίου παραξενεύτηκαν γιὰ τὴν ἀπρόοπτη τρικυμία κι ἔκαναν προσευχὴ στὸ Θεὸ νὰ σταματήσῃ ἀλλὰ ἡ τρικυμία ἐξακολουθοῦσε. Κατάλαβαν τότε πῶς κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ πλοίου θὰ ἦταν ἀσεβὴς κι ἔριξαν κλῆρο νὰ τὸν βροῦν. Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ πού ἐκείνη τῇ στιγμῇ κοιμόταν στὸ βάθος τοῦ πλοίου. Τὸν ξύπνησαν τότε, τὸν ἔριξαν στὴ θάλασσα κι ἡ τρικυμία ἀμέσως ἔπαψε.

Ὁ Θεός, πού δὲν ἤθελε νὰ χαθῇ ὁ Ἰωνᾶς, ἔστειλε ἓνα ψάρι μεγάλο καὶ τὸν κατάπιε. Στὴν κοιλιὰ του ἔμεινε τρεῖς ἡμέρες. Στὸ διάστημα ὅμως αὐτὸ μετανόησε καὶ κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ τὸ ψάρι τὸν ἔβγαλε στὴν ξηρὰ.

Βαδίζοντας τρεῖς ἡμέρες ὁ Ἰωνᾶς, ἔφτασε στὴ Νινευή. Ἐκεῖ δίδασκε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν, γιὰτὶ σὲ 40 ἡμέρες ὁ Θεὸς θὰ κατέστρεφε τὴν πόλιν. Οἱ κάτοικοι μετανόησαν, κήρυξαν αὐστηρὴ νηστεία 40 ἡμέρες καὶ μὲ προσευχὲς παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συχωρέσῃ. Ὁ Θεὸς εἶδε τὴ μετάνοιά τους, τοὺς συχώρεσε καὶ δὲν κατέστρεψε τὴν πόλιν τους.

52. Ὁ Ἰῶβ

Στὰ χρόνια ἐκεῖνα ζοῦσε σὲ μιὰ πόλιν τῆς Ἀσσυρίας ἓνας ἄνθρωπος πλούσιος καὶ πολὺ εὐσεβὴς πού λεγόταν Ἰῶβ. Ὁ Ἰῶβ εἶχε ἑπτὰ γιουὺς, τρία κορίτσια καὶ πλῆθος ὑπηρέτες. Ἡ μεγάλῃ περιουσία πού εἶχε ἀποτελεῖτο ἀπὸ χιλιάδες πρόβατα, καμήλες, βόδια κι ἄλλα ζῶα. Ζοῦσε λοιπὸν εὐτυχὴς ὁ Ἰῶβ καὶ δὲν ἔπαυε νὰ δοξολογῇ τὸ Θεὸ γιὰ τὰ πολλὰ πλούτη πού τοῦ ἔδωκε.

Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστη του καὶ τοῦ ἔστειλε μεγάλες συμφορές : Κακοὶ ἄνθρωποι, οἱ Χαλδαῖοι, πῆραν τὰ ζῶα του καὶ σκότωσαν τοὺς ὑπηρέτες του. Ἐνα βράδυ πού ὅλα τὰ παιδιά του ἔτρωγαν στὸ σπίτι, δυνατὸς ἄνεμος γκρέμισε τὸ σπίτι καὶ σκοτώθηκαν.

Ὅταν ὁ Ἰώβ ἔμαθε τὸ θάνατο τῶν παιδιῶν του, ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα. Ἀντὶ ὅμως νὰ βλαστημήσῃ, δοξολογοῦσε τὸ Θεὸ κι ἔλεγε : «Ὁ Θεὸς μοῦ τὰ ἔδωσε, ὁ Θεὸς μοῦ τὰ πῆρε· ὅς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά του».

Σὲ λίγον καιρὸ ἔπιασε κι αὐτὸν μιὰ φοβερὴ ἀρρώστεια, ἡ λέπρα καὶ σ' ὅλο τὸ σῶμα του εἶχε πληγές. Ἔτσι ἔμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ μ' ἓνα κεραμίδι ἔξυνε τὶς πληγές του. Μολαταῦτα ὁ Ἰώβ εἶχε μεγάλῃ ὑπομονή καὶ δὲ βλαστημοῦσε ποτέ. Ἡ γυναῖκα του ποὺ ἔβλεπε τὴν κατάστασή του, κάθε ἡμέρα τὸν παρακινοῦσε νὰ βλαστημήσῃ τὸ Θεὸ ποὺ τόσο τοὺς τυραννοῦσε. Αὐτὸς ὅμως τὴ μάλωνε καὶ τῆς ἔλεγε :

«Γιατὶ θέλεις νὰ δεχόμαστε ἀπὸ τὸ Θεὸ μόνο τὰ ἀγαθὰ καὶ νὰ μὴ δεχόμαστε καὶ τὰ κακά ; ».

Κάποτε τὸν ἐπισκέφτηκαν τρεῖς φίλοι του νὰ τὸν παρηγορήσουν κι ὅταν εἶδαν τὴν ἄθλια κατάστασή του, ἔκλαψαν. Κάθισαν ἐκεῖ ἑπτὰ ἡμέρες. Ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔλεγε στὸν Ἰώβ πὼς κάποια ἁμαρτία θὰ εἶχε κάμει κι ὁ Θεὸς τὸν τιμώρησε τόσο αὐστηρά. Ἐκεῖνος ὁ δυστυχὴς διαμαρτυριόταν πὼς δὲν

Κάποτε τὸν ἐπισκέφτηκαν τρεῖς φίλοι του.....

ἔκανε κανένα κακό. Τέλος ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ καταράστηκε τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε. Ἀμέσως ὅμως ἦρθε στὸν ἑαυτό του καὶ ζήτησε συχώρεση ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴ βλαστήμια του.

Ὁ Θεὸς εἶδε τὴ μεγάλη πίστη τοῦ Ἰῶβ καὶ τοῦ ἔδωκε πάλι τὴν ὑγεία του, ἄλλους ἑφτά γιουὺς, τρία κορίτσια καὶ διπλάσια πλούτη ἀπ' ὅσα εἶχε πρὶν. Ἀπὸ τότε ζοῦσε πιά πάλι πλούσιος καὶ εὐτυχισμένος καὶ δὲν ἔπαυε νὰ δοξάζῃ καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὸ Μεγάλο Δημιουργό. Τέλος πέθανε σὲ μεγάλη ἡλικία πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του.

ΤΕΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου μέχρι τῶν Πατριαρχῶν

	Σελ.
Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου	3
Ὁ Παράδεισος	4
Ἡ ἁμαρτία τῶν πρωτοπλάστων	4
Κάιν καὶ Ἀβελ	6
Ὁ κατακλυσμὸς	7
Ὁ Πύργος Βαβέλ	8

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Οἱ Πατρίάρχες

Ὁ Ἀβραάμ	9
Σόδομα καὶ Γόμορα	9
Ὁ Ἰσαάκ	12
Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαάκ	13
Ὁ Ἡσαΰ καὶ ὁ Ἰακώβ	14
Ὁ Ἰσαάκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ	14
Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ	15
Ὁ Ἰακώβ στὴ Μεσοποταμία	17
Ὁ Ἰακώβ γυρίζει στὴν πατρίδα του	17
Ἡ πώληση τοῦ Ἰωσήφ	19
Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	20
Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ	20
Τὰ ὄνειρα τοῦ Ἰακώβ	21
Ὁ Ἰωσήφ βγαίνει ἀπὸ τὴ φυλακὴ	21
Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	23
Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στ' ἀδέρ- φια του	24
Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	26

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Ἡ ἱστορία τοῦ Μωυσῆ

Ἡ γέννηση τοῦ Μωυσῆ	28
Ὁ Θεὸς φανερώνεται στὸ Μωυσῆ	29
Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραώ	31

Σελ.

Οἱ Ἑβραῖοι περνοῦν τὴ θάλασσα	32
Οἱ Ἑβραῖοι στὴν ἔρημο	32
Οἱ δέκα ἐντολές	33
Ὁ θάνατος τοῦ Μωυσῆ	35
Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ	36

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

Οἱ Κριτῆς

Ὁ Γεδεὼν	38
Ὁ Σαμψών	39
Ὁ Ἡλὶ	41
Ὁ Σαμουὴλ	41
Ἡ ἱστορία τῆς Ρεῦθ	42

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

Οἱ βασιλεῖς τῶν Ἑβραίων

Ὁ Σαοῦλ	44
Ὁ Δαβὶδ καὶ Γολιάθ	45
Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Δαβὶδ	47
Ὁ Δαβὶδ γίνεται βασιλιάς	48
Ὁ Ἀβεσσαλώμ	49
Ὁ Σολομὼν	50
Ἔργα τοῦ Σολομῶντος	51
Ὁ Ροβοάμ καὶ ὁ Ἱεροβοάμ	52
Κατάλυση βασιλείου Ἰούδα.	
Αἰχμολωσία τῆς Βαβυλωνῶς	53

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟ

Οἱ προφῆτες

Ὁ Ἡλίας	56
Ὁ Ἡσαΐας	57
Ὁ Ἱερεμίας	58
Ὁ Δανιήλ	58
Ὁ Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν	59
Ὁ Ἰωνᾶς	60
Ὁ Ἰὸβ	61

